

ΤΥΧΙΚΟΣ

Πιο βαθιά στη Βίβλο / Πιο κοντά στη ζωή
Το περιοδικό που ενώνει τους πιστούς του Χριστού

Του Θεού “υπηρέτης”;

Εκκλησιαστική αύξηση: Δύναμη ή Λίπος;

Ένας ποιμένας μιας από τις ταχύτερα αυξανόμενες εκκλησίες του κόσμου, καθώς προσευχόταν συνειδητοποίησε πως η εκκλησία του στην πραγματικότητα δεν είχε καθόλου αύξηση. Προβληματισμένος, προσπάθησε να μετρήσει όλους τους καινούργιους πιστούς που έρχονταν κάθε εβδομάδα και το πόσο είχε αυξηθεί ο αριθμός του εκκλησιασματος από μήνα σε μήνα.

Τελικά κατάλαβε ότι η εκκλησία δεν αύξησε, αλλήλ "πάχαινε". Καθώς άρχισε να συλλογιέται πάνω σ' αυτό, αντιλήφθηκε ότι αυτό που στην πραγματικότητα γινόταν, ήταν η δημιουργία ενός μεγάλου βρεφοκομείου γεμάτου με μωρά και όχι μια εκκλησία με αναπτυσσόμενους Χριστιανούς. Ο αριθμός του εκκλησιασματος μεγάλωνε αλλήλ η εκκλησία, ο λαός του Θεού, δεν αύξησε σε ωριμότητα.

Στην Καινή Διαθήκη η εκκλησία παρομοιάζεται με ένα σώμα **που αυξάνεται**. Ενδιαφέρεται η εκκλησία σου για αύξηση ή μήπως αυτά είναι "ψιλά γράμματα"; Θα έπρεπε! Αλλήλ για τι είδους αύξηση ενδιαφέρεται η εκκλησία όπου ζεις;

Το να έλκουμε νέους πιστούς στον Χριστό προφανώς και είναι σημαντικό, αλλήλ αν περιοριστούμε αποκλειστικά στο να αυξηθεί ο αριθμός των ανθρώπων που συγκεντρώνονται στην εκκλησία κάθε Κυριακή πρωί, αυτό μοιάζει πως αντί να αναπτύσσουμε υγιείς και δυνατούς μύες στο Σώμα, το φορτώνουμε με περιττό λίπος.

Αντιθέτως, αν η προσοχή δοθεί στο να δυναμώσουμε τους μύες που ήδη υπάρχουν, μάλλον θα καταλήξουμε σε ένα υγιές "σωματικό βάρος". Καθώς το σώμα ασκείται, ξεφορτωνόμαστε το περιττό λίπος (ή με αλλήλ λόγια το βλαβερό λίπος μετατρέπεται σε χρήσιμους μύες). Ταυτόχρονα οι υπάρχοντες μύες ενδυναμώνονται συμβάλλοντας στη διατήρηση ενός υγιούς σωματικού

βάρους και φυσικής κατάστασης.

Δύο από τους πιο δυνατούς μύες στο σώμα, είναι η **γλώσσα** και η **καρδιά**. Αν εφαρμόζαμε την παραπάνω αναλογία, θα μπορούσαμε να πούμε πως έχοντας κάποιος δυνατή γλώσσα και καρδιά, σημαίνει πως από το στόμα μας βγαίνουν λόγια ευγενικά, σοφά και ενθαρρυντικά, που ξεκινούν όμως από μια καρδιά που ξεχειλίζει από αγάπη για τους γύρω. Ασκοούνται στις εκκλησίες μας αυτοί οι μύες;

Τα λόγια του Παύλου, «**Ετι σαρκικοί είσθε. Διότι ενώ είναι μεταξύ σας φθόνος και έρις και διχόνοιαι, δεν είσθε σαρκικοί και περιπατείτε κατά άνθρωπον;**» (Α' Κορ. 3/γ/3), εξηγούν πώς μετράει ο Θεός την εκκλησιαστική αύξηση. Αυτό δεν έχει διόλου να κάνει με το πόσοι έρχονται, πόσα χρήματα συγκεντρώνονται, ή τι κτήρια και μέσα χρησιμοποιούνται.

Ενώ οι ζήλιες και οι καυγάδες είναι σημάδια νηπιότητας και όχι ωρίμανσης και αύξησης, αντίθετα η αγάπη μας προς τους άλλους είναι το βιβλικό σημάδι της εκκλησιαστικής ανάπτυξης και, σύμφωνα με το κεφ. 13 της Α' Κορινθίους, η αγάπη είναι πολύ πιο σημαντική και από το πόσο χαρισματούχοι είμαστε, και από το πόση γνώση ή πίστη έχουμε, και από τις θυσίες που κάνουμε για τον Θεό.

Πρώτα, λοιπόν, ας αναρωτηθούμε αν αυξάνουμε εμείς προσωπικά στην αγάπη μας για τους γύρω. Αν όχι, ας σκεφτούμε μήπως γινόμαστε αιτία για να συσσωρεύεται λίπος στο Σώμα, αντί να προστίθεται ωριμή και υγιής μυϊκή μάζα!

*Προσευχή: Κύριε, αφού το μέτρο με το οποίο μετράς την εκκλησιαστική αύξηση είναι η αγάπη προς τους άλλους, βοήθησε να είμαστε όχι μια **εκκλησία ΜΕΓΑΛΗ ΣΕ ΟΓΚΟ** αλλήλ **άνθρωποι ΜΕ ΜΕΓΑΛΗ ΑΓΑΠΗ!***

Από Συνεργάτη

ΤΥΧΙΚΟΣ

ΔΙΜΗΝΗ ΕΚΔΟΣΗ ΓΙΑ ΜΙΑ ΓΝΗΣΙΑ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΖΩΗ
Πιο βαθιά στη Βίβλο / Πιο κοντά στη ζωή

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑΣ: Κιουταχείας 8, 142 31 Νέα Ιωνία

ΑΡΘΡΑ

Σελ.

- ❶ Εκκλησιαστική αύξηση:
Δύναμη ή Λίπος; 2

- ❶ Είναι όλοι οι άρχοντες
υπηρέτες του Θεού; 4

- ❶ Ο Πιλάτος 7

- ❶ Κύριος της βασιλείας
των ανθρώπων 10

- ❶ Αναγνώριση και μετάνοια 15

- ❶ «Ελέω Θεού»... 18

- ❶ “Ο Θεός μου είπε
να σας πω...” 24

- ❶ Πώς αναγνωρίζεται
μία ΣΕΚΤΑ; 32

- ❶ Εξαφανίστηκαν οι άγιοι! 20

ΤΑΚΤΙΚΕΣ ΣΤΗΛΕΣ

Σελ.

- ❶ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ 22

- Για τα Δέκατα
- Για τη Μελότητα

- ❶ «ΕΛΛΑΣ ΕΛΛΗΝΩΝ
ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ [;] » 28

- ΟΤΑΝ ΛΕΓΕΤΑΙ Η ΑΛΗΘΕΙΑ...
- ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΕΡΑΣΤΙΚΑ ΜΑΣ...
- ΗΓΕΤΕΣ ΠΟΥ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑΖΟΥΝ...

- ❶ ΕΚ ΚΑΡΔΙΑΣ 31

- Θεός και γήινοι άρχοντες

Συστήνουμε το μπλογκ
<http://neakaipalaia.blogspot.com>

...οφθαλμοῦ...
ἐν οὐτῇ

ΕΤΟΣ 26 – ΤΕΥΧΟΣ 222 / ΙΟΥΛΙΟΣ-ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2011

• «ΤΥΧΙΚΟΣ ο αγαπητός αδελφός και πιστός διάκονος εν Κυρίω» (Εφεσ. 6/ς/21, Κολ. 4/δ/7) • Με σύνθημα «πιο βαθιά στη Βίβλο / πιο κοντά στη ζωή» δημοσιεύει θέματα και ειδήσεις χριστιανικού ενδιαφέροντος, μακριά από στενά δογματικά πλαίσια και προκαταλήψεις • Δεν αποτελεί επίσημο όργανο • Δεν εκπροσωπεί ούτε υπηρετεί κάποια συγκεκριμένη εκκλησία ή οργάνωση • Δεν αντιστρατεύεται κανέναν προσωπικά • Αναδημοσίευση κειμένων του περιοδικού είναι ελεύθερη εφόσον δεν περικόπτονται ή αλλοιώνονται. Εξαιρούνται κείμενα που δημοσιεύονται στον «Τ» ύστερα από άδεια του αρχικού τους εκδότη και στα οποία υπάρχει σχετική ένδειξη • Η αναδημοσίευση κειμένων από και προς τον «Τ» με κανένα τρόπο δεν σημαίνει ταύτιση • Σε εκτέλεση της εντολής «Δωρεάν δότε» (Ματθ. 10/1/8) στέλνεται χωρίς πληρωμή σε όποιον δώσει τη διεύθυνσή του • Για προαιρετικές εισφορές εξυπηρετεί η ΤΡΑΠΕΖΑ ALPHA BANK, Λογ/σμός: IBAN GR44-0140-1370-1370-0231-0000-636 / SWIFT: CRBAGRAA00XX • Ιδιοκτήτης: «ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ» Μη κερδοσκοπικό θρησκευτικό ΝΠΙΔ. Απόφ. Πρωτοδικείου Αθηνών 2873/84. • Εκδότης: Β. Βασιλειάδης • Ταχυδρομική Επικοινωνία: ΚΙΟΥΤΑΧΕΙΑΣ 8, 142 31 Ν. ΙΩΝΙΑ • Τηλεφωνική Επικοινωνία: 210-27.73.785 • Εκτύπωση: Γ. Κωστόπουλος, Σελασίας 6, Αθήνα, 210-88.16.096 •

«TYCHICUS» Bimonthly edition published by «CHRISTIAN TRUTH Non-profit Inc.» • 8 Kioutahias St., GR-14231 • ATHENS, GREECE • [Κωδικός Γεν. Γραμ. Επ/νίας: 3360] • Τυπώνεται στην Ελλάδα • Printed in Greece • Not to be sold •

ΟΙ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ ΜΑΣ ΣΤΟ INTERNET
editor@tyxikos.gr

www.tyxikos.gr

Είναι όλοι οι άρχοντες υπηρέτες του Θεού;

Σύμφωνα με τα λόγια του αποστόλου Παύλου που περιέχονται στο πλαίσιο της απέναντι σελίδας, μαθαίνουμε ότι «δεν υπάρχει εξουσία ειμή από Θεού· αι δε ούσαι εξουσίαι υπό του Θεού είναι τεταγμέναι» και ότι «ο άρχων είναι του Θεού υπηρέτης εις σε προς το καλόν». Εξ αυτών προκύπτουν οι εντολές «Πάσα ψυχή ας υποτάσσεται εις τας ανωτέρας εξουσίας» και «Είναι ανάγκη να υποτάσσησθε ουχί μόνον διά την οργήν, αλλά και διά την συνείδησιν» (Ρωμ. 13/ιγ/1-6).

Τα λόγια αυτά με την πρώτη ανάγνωση δημιουργούν στον μελετητή κάποια προβλήματα επειδή, αφενός, και όχι σπάνια, παρακολουθούμε στη Βίβλο ανθρώπους του Θεού, γνωστούς και αναγνωρισμένους για την ευσέβεια και την ορθή πορεία τους, όχι μόνο να μην τα εφαρμόζουν αλλά και να πολιτεύονται εντελώς αντίθετα. Από την άλλη πλευρά, πολλές πράξεις κοσμικών αρχόντων με τίποτε δεν θα μπορούσαν να σταθούν πλάι σε βασικές εντολές του Θεού, μάλιστα κάποιες φορές είναι εντελώς αντίθετες παραβιάζοντας ρητούς αιώνιους θείους νόμους (όπως π.χ. κρατική ειδωλολατρία, ανθρωποθυσίες, πόλεμοι κ.λπ. και στη σημερινή εποχή η αποποινικοποίηση της μοιχείας, οι εκτρώσεις, η συναινετική συμβίωση κ.ά.).

Πώς λοιπόν θα μπορούσε ένας χριστιανός να μένει πιστός στον Κύριό του και συνάμα υπάκουος στον κοσμικό του άρχοντα, όταν ο Χριστός έχει πει ότι, «Ουδείς δούλος δύναται να δουλεύη δύο κυρίους

διότι ή τον ένα θέλει μισήσει και τον άλλον θέλει αγαπήσει· ή εις τον ένα θέλει προσκολληθή και τον άλλον θέλει καταφρονήσει» (Λουκ. 16/ις/13). Πώς είναι δυνατόν για τον δούλο του Χριστού να υποτάσσεται και να υπηρετεί έναν κοσμικό άρχοντα που διέπεται από εντελώς διαφορετικούς νόμους και νοοτροπίες; Ας δούμε τι λένε πραγματικά οι Γραφές.

Δεν υπάκουσαν

Ως ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα από την Παλαιά Διαθήκη αναφέρονται οι Τρεις Παίδες που απέναντι στον απόλυτο άρχοντα ειδωλολάτρη βασιλιά Ναβουχοδονόσορα, δήλωσαν απερίφραστα και με τον πιο αρνητικό τρόπο: «Τους θεούς σου δεν λατρεύομεν και την εικόνα την χρυσήν, την οποίαν έστησας, δεν προσκυνούμεν» (Δαν. 3/γ/18).

Επίσης από την Καινή Διαθήκη –και μάλιστα μετά την ίδρυση της Εκκλησίας την ημέρα της Πεντηκοστής– βλέπουμε τους αποστόλους Πέτρο και Ιωάννη να αρνούνται να υποταχτούν στην απόφαση του Συνεδρίου των Ιουδαίων, (ανώτατη πολιτική και θρησκευτική αρχή), λέγοντας κατηγορηματικά: «Αν ήναι δίκαιον ενώπιον του Θεού να ακούωμεν εσάς μάλλον παρά τον Θεόν, κρίνατε. Διότι ημείς δεν δυνάμεθα να μη λαλώμεν όσα είδομεν και ηκούσαμεν» (Πράξ. 4/δ/19).

«Πάσα ψυχὴ ας υποτάσσεται εἰς τὰς ἀνωτέρας ἐξουσίας. Διότι δὲν ὑπάρχει ἐξουσία εἰμὴ ἀπὸ Θεοῦ· αἱ δὲ οὐσαί ἐξουσίαι ὑπὸ τοῦ Θεοῦ εἰναι τεταγμέναι. Ὡστε ὁ ἐναντιούμενος εἰς τὴν ἐξουσίαν ἐναντιοῦται εἰς τὴν διαταγὴν τοῦ Θεοῦ· οἱ δὲ ἐναντιούμενοι θέλουσι λάβει εἰς ἑαυτοὺς καταδίκην. Διότι οἱ ἄρχοντες δὲν εἰναι φόβος τῶν ἀγαθῶν ἔργων, ἀλλὰ τῶν κακῶν. Θέλεις δὲ νὰ μὴ φοβῇσαι τὴν ἐξουσίαν; πράττε τὸ καλόν, καὶ θέλεις ἔχει ἔπαινον παρ' αὐτῆς· ἐπειδὴ ὁ ἄρχων εἰναι τοῦ Θεοῦ ὑπηρέτης εἰς σε πρὸς τὸ καλόν. Εἰάν ὅμως πράττης τὸ κακόν, φοβοῦ· διότι δὲν φορεῖ ματαίως τὴν μάχαιραν· ἐπειδὴ τοῦ Θεοῦ ὑπηρέτης εἰναι, ἐκδικητὴς διὰ νὰ ἐκτελῇ τὴν ὀργὴν κατὰ τοῦ πράττοντος τὸ κακόν. Διὰ τοῦτο εἰναι ἀνάγκη νὰ ὑποτάσσῃσθε οὐχὶ μόνον διὰ τὴν ὀργὴν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν συνειδήσιν. Ἐπειδὴ διὰ τοῦτο πληρόντε καὶ φόρους· διότι ὑπηρετᾷ τοῦ Θεοῦ εἰναι εἰς αὐτὸ τοῦτο ἐνασχο-
λούμενοι». (Ρωμ. 13/ιγ/1-6)

Μα καὶ ὁ ἴδιος ὁ Παῦλος –που ἔγραψε τὴν περικοπὴν ποὺ παρατίθεται στὴν ἀρχὴ αὐτῆς τῆς μελέτης– ἀντιμετωπίζοντας π.χ. τοὺς ἄρχοντες τῆς πόλης τῶν Φιλίππων, ποὺ παράνομα τὸν εἶχαν φυλακίσει καὶ κακοποιήσει, χρησιμοποιεῖ τὴν ἐξουσίαν καὶ τὰ δικαιώματα τοῦ Ρωμαίου πολίτη ποὺ εἶχε, καὶ ὅχι μόνον ΔΕΝ ΥΠΟΤΑΣΣΕΤΑΙ ὅταν τοῦ ζητοῦν νὰ φύγει “διακριτικὰ” ἀπὸ τὴν φυλακὴν, ἀλλὰ ἀπαιτεῖ **«αὐτοὶ ας ἔλθωσι καὶ ας μὰς ἐκβάλωσιν»** (Πράξ. 16/ις/37).

Προκύπτει ζήτημα, λοιπόν, ἀν τὰ πράγματα εἰναι μονοσήμαντα ἢ μήπως ὑπάρχει καὶ κάτι ἄλλο ποὺ χρειάζεται νὰ καταλάβουμε, πιο σύνθετο ἀλλὰ καὶ πιο δίκαιο;

Το κλειδί

Κατὰ τὴ γνώμη μὰς τὸ κλειδί τοῦ ζητήματος βρίσκεται ἀν προσέξουμε ὅτι ὁ Παῦλος ὀρθῶς ξεκίνησε τὸ λόγο τοῦ με τὶς φράσεις **«δὲν ὑπάρχει ἐξουσία εἰμὴ ἀπὸ Θεοῦ· αἱ δὲ οὐσαί ἐξουσίαι ὑπὸ τοῦ Θεοῦ εἰναι τεταγμέναι»**, καὶ ἐπικέντρωσε τὸν λόγο τοῦ στὸν ὄρο “ΕΞΟΥΣΙΑ” καὶ ὅχι στὸν ὄρο “ΑΡΧΟΝΤΑΣ”. Αὐτὸ φρονοῦμε ὅτι δὲν ἐγίνε τυχαίᾳ ἢ κατὰ λάθος, ἀλλὰ με δεδομένο ὅτι διαφορετικὸ πρᾶγμα εἰναι ἡ ἐξουσία καὶ ἄλλο εἰναι τὸ άτομο ποὺ συμβαίνει νὰ βρίσκεται σὲ κάποια θέση ἐξουσίας ὡς φορέας τῆς. Ὅπως σωστὰ λέμε ὅτι, ἡ δικαιοσύνη εἰναι καλὴ, ὅμως ὑπάρχουν κακοὶ δικαστές· ἔτσι καὶ ἡ διακυβέρνηση ἐνός

κράτους εἰναι ἀπαραίτητη καὶ καλὴ, ὅμως ὑπάρχουν κακοὶ κυβερνήτες – κάτι ποὺ δυστυχῶς συμβαίνει πολὺ συχνά. Αλλὰ εἰναι αὐτονόητο ὅτι ἡ ἐκλογή τοῦ ἀγαθοῦ Θεοῦ δὲν μπορεῖ παρά νὰ ἀποβλέπει πρὸς ἕνα καλὸ ἡγέτη καὶ ποτέ πρὸς ἕνα κακὸ.

Συνεπῶς, ὁ λόγος τοῦ Παύλου δὲν ὑπονεί ὅτι ἀπὸ τὸν Θεὸ τοποθετήθηκε στὴν ἐξουσίαν ὁ κάθε διεστραμμένος σατράπης, δικτάτορας, ἐκφυλὸς, παράφρονας, σαδιστὴς, ἐκμεταλλευτὴς, τύραννος κ.λπ., – ποὺ ἀγνωστο με ποιες φανερές ἢ σκοτεινές διαδικασίες βρέθηκε σ’ ἐκείνη τὴ θέση.

Δεν ευθύνεται

Μὲ αὐτὴ τὴν κατανόηση ἀμέσως ἀλλάζει ὁ τρόπος ποὺ ἀντιλαμβανόμαστε πρᾶγματα καὶ γεγονότα, καὶ ὁ Θεὸς ἀπαλλάσσεται ἀπὸ τὴν ευθύνῃ ποὺ ἀδικαιολόγητα τοῦ προσάπτουν κάποιοι, ὅτι δηλαδὴ ἄνθρωποι ὅπως οἱ αἰμοσταγεῖς Χίτλερ Στάλιν, Ἰντὶ Ἀμίν Ντάντα καὶ Μποκάσα, μπορεῖ νὰ ἦταν “ἐπιλογές” τοῦ ἀγαθοῦ, δίκαιου καὶ φιλάνθρωπου Θεοῦ. Μόνον ὁ Κύριος ἀποφασίζει κάποτε νὰ χρησιμοποιήσει κάποιον κοσμικὸ ἄρχοντα ὡς ἐργαλεῖο Του, ὅπως π.χ. ἔγραψε γιὰ τοὺς Ἀσσύριους: **«Οὐαὶ εἰς τὸν Ἀσσύριον, τὴν ράβδον τοῦ θυμοῦ μου, ἀν καὶ ἡ ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ μᾶστιξ**

ήναι η οργή μου» (Ησ. 10/ι/5) όπου ονομάζονται “ράβδος” και “μάστιξ”.

Η ίδια η Βίβλος γνωστοποιεί ότι «**θεός του κόσμου τούτου**» είναι ο Διάβολος (Β΄ Κορ. 4/δ/4) η δε θεία σοφία δεν είναι «**του αιώνος τούτου, ουδέ των αρχόντων του αιώνος τούτου**» (Α΄ Κορ. 2/β/6). Συνεπώς είναι αδύνατο τέτοια άτομα να γνωρίζουν και να υπηρετούν τον Θεό.

Κοσμικοί θεσμοί

Στη ζωή αυτή υπάρχουν θεσμοί, νόμοι και καταστάσεις, που δεν μπορούν να παραγνωριστούν. Στα διάφορα καθεστώτα η ανάδειξη ή ανάρρηση κάποιου σε θέσεις εξουσίας διαφέρει σημαντικά. Εκλογές, επαναστάσεις, πραξικοπήματα, ξένες δυνάμεις, κληρονομική διαδοχή κ.ο.κ., είναι μερικά μόνο από τα συστήματα με τα οποία οι άρχοντες ανεβαίνουν στις θέσεις τους, και είναι μεγάλο άδικο να πούμε ότι ο Θεός θα μπορούσε να συμμετέχει ή να πρωταγωνιστεί σ’ αυτά. (Ακόμη και οι εκλογές, συνήθως γίνονται με εκ των προτέρων σκοπούμενο αποτέλεσμα, το οποίο συχνά επιτυγχάνεται με νοθεία, βία, προπαγάνδα, τεχνάσματα δημοσκοπικών εταιρειών, διορισμούς, ψευδείς υποσχέσεις, εξαγορά συνειδήσεων κ.λπ.).

Ο παράφρων **Νέρωνας** βρέθηκε στο θρόνο της Ρώμης ως κληρονόμος του θείου του Κλαύδιου· ο σχιζοφρενής γιος του Καρόλου Ε΄ της Γαλλίας –που έμεινε στην ιστορία ως **Κάρολος ΣΤ΄ ο Παράφρων**– δεν εκλέχθηκε από τους Γάλλους αλλά διαδέχθηκε τον πατέρα του και άλλοι έφτασαν στο θρόνο ύστερα από αιματηρούς πολέμους, όπως π.χ. ο **Μέγας Κωνσταντίνος**, που κληρονόμησε τον πατέρα του Κωνσταντίο Α΄ ως τοπικός καίσαρας, αλλά έγινε αυτοκράτορας όταν νίκησε πολεμικά τους συναυτοκράτορές του.

Από την άλλη πλευρά, όμως, ήταν οι Γερμανοί που τον περασμένο αιώνα έκλεξαν ως Καγκελάριο τον **Χίτλερ**, που αιμα-

τοκύλησε όλο τον κόσμο· οι Αμερικανοί έκλεξαν τον **Μπους**, που τους οδήγησε στην εισβολή στο Ιράκ και τα εγκλήματα πολέμου που επακολούθησαν· οι Ιταλοί έκλεξαν επανειλημμένα για πρωθυπουργό τον **Μπερλουσκόνι**, που με τις προστυχίες του έχει γίνει διεθνής περιγέλος. Και βέβαια το ίδιο ισχύει για όλες τις σημερινές αστικές, σοσιαλιστικές κ.λπ. “δημοκρατίες” – της Ελλάδας μη εξαιρουμένης.

Αν, λοιπόν, χρεώναμε στον Θεό τις επιλογές όλων αυτών και των ομοίων τους, τότε –ήμαρτον Κύριε– θα Τον καθιστούσαμε συνυπεύθυνο με αυτούς, όμως αυτό ούτε ισχύει ούτε ταιριάζει με τον άγιο και δίκαιο χαρακτήρα Του.

Ο ρόλος του Θεού

Οφείλουμε ωστόσο να παραδεχτούμε πως τίποτε δεν εμποδίζει τον Θεό –σε ειδικές περιπτώσεις και για εξυπηρέτηση σοβαρών σκοπών Του– να χρησιμοποιήσει κάποιον ή κάποιους άρχοντες –ακόμη και τους πιο κακούς– ως “κομπάρσους” στην εξέλιξη της παγκόσμιας ιστορίας, εφόσον αυτό εξυπηρετεί το αιώνιο σχέδιό Του για την σωτηρία του κόσμου, χωρίς ο Ίδιος να έχει ανάμειξη στα παρασκήνια των ανθρώπινων κοσμικών πολιτικών συστημάτων και διαδικασιών, όπου συνήθως βασιλεύουν ψεύδος, σκοπιμότητα, κέρδος και κάθε άλλης μορφής αμαρτία.

Έτσι, όταν ο Παύλος μνημονεύει τον λόγο του Θεού προς τον Φαραώ, «**Δι’ αυτό τούτο σε εξήγειρα, διά να δείξω εν σοι την δύναμίν μου, και διά να διαγελθῇ το όνομά μου εν πάση τη γη**» (Ρωμ. 9/θ/17), δεν εννοεί ότι ο Θεός ήταν συνένοχος με τον Φαραώ στις πράξεις του, αλλά ότι εκείνος, χωρίς να το καταλαβαίνει και χωρίς να το διαισθάνεται και εκδηλώνοντας την προϋπάρχουσα σκληροκαρδία του, έπαιξε ρόλο

Ο Πιλάτος

Μια ξεχωριστή περίπτωση που δεν πρέπει να λησμονηθεί στην παρούσα μελέτη, που συχνά επικαλούνται οι "κατέχοντες" αξιώματα, για να υπερασπίζουν τη θέση τους, είναι ο **Πόντιος Πιλάτος**. Ιδιαίτερα προβάλλεται ο λόγος του Χριστού στον Πιλάτο, όταν του είπε: «**Δεν είχες ουδεμίαν εξουσίαν κατ' εμού, εάν δεν σοι ήτο δεδομένον άνωθεν· διά τούτο ο παραδίδων με εις σε έχει μεγαλτέραν αμαρτίαν**» (Ιωάν. 19/10/11). Είναι ολοφάνερο ότι αυτός ο λόγος του Κυρίου δεν αφορούσε την όλη πολιτεία του Πιλάτου αλλά μόνο το ρόλο του στη συγκεκριμένη εκείνη στιγμή, αναφορικά με την σταύρωση ή μη του Χριστού, η οποία έπρεπε να εκτελεστεί σύμφωνα με την προφητεία, και στην οποία ο Πιλάτος, ως εθνικός ηγέτης κλήθηκε να πάρει θέση. Το γεγονός ότι βρέθηκε σ' εκείνη τη θέση τη συγκεκριμένη στιγμή για να δικάσει τον συγκεκριμένο υπόδικο, ήταν αποτέλεσμα ειδικής πρόνοιας, όμως αυτό δεν αθώωσε τις ενέργειές του. Δεν πρέπει να μας διαφύγει η λεπτομέρεια ότι ο Κύριος δεν τον απαλλάσσει από την ενοχή του. Λέγοντας ότι εκείνοι που Τον παρέδωσαν στα χέρια του Πιλάτου έχουν «**μεγαλτέραν αμαρτίαν**», αυτομάτως εννοεί πως και η δική του πράξη δεν έπαυε να είναι αμαρτία – ακόμη και αν ήταν μικρότερη.

Εξάλλου ο συμπαθής στις κινηματογραφικές ταινίες Πιλάτος, είχε και άλλες "αγαθοεργίες" στο ενεργητικό του, όπως π.χ. όταν διέταξε τη σφαγή κάποιων Γαλιλαίων «**των οποίων το αίμα ο Πιλάτος έμειξε με τας θυσίας αυτών**» (Λουκ. 13/1γ/1). Ο Ιώσηπος αναφέρει ότι ερχόμενος στην Ιερουσαλήμ προσπάθησε να εισάγει ρωμαϊκά έθιμα, και να κρεμάσει μέσα στο Ναό χρυσές ασπίδες χαραγμένες με τα ονόματα και τις εικόνες των ρωμαϊκών θεών. Επίσης με χρήματα από τις εισφορές στο ναό έχτισε ένα υδραγωγείο. Για τις πράξεις του αυτές ήταν δυσάρεστος στους Ιουδαίους. Αλλά και στη Σαμάρεια έστειλε στρατό για να καταστείλει μια εξέγερση σκοτώνοντας πολλούς αθώους για το οποίο παραπονέθηκαν οι Σαμαρείτες στον έπαρχο της Συρίας Βιτέλλιο, που έστειλε τον Πιλάτο υπόδικο στη Ρώμη επί Καλιγούλα. Ο Ευσέβιος και κάποιες παραδόσεις αναφέρουν ότι ύστερα από μερικά χρόνια κατάθλιψης αυτοκτόνησε.

σημαντικό που εξυπηρέτησε τα θεία σχέδια.

Προς το καλόν

Με όλα τα προηγούμενα στο νου, ας επιστρέψουμε πάλι στα λόγια του Παύλου με τα οποία άρχισε το παρόν άρθρο. Αφού ο Απόστολος εκθέτει τα βασικά στοιχεία της σκέψης του, στη συνέχεια διευκρινίζει ότι ο «**άρχων είναι του Θεού**

υπηρέτης [για τον πιστό] **προς το καλόν**». Και ο Παύλος κλείνει το λόγο του με τούτη τη διευκρινιστική φράση: «**υπηρέται του Θεού είναι εις αυτό τούτο ενασχολούμενοι**», αν όμως δεν ασχολούνται με αυτό, δηλαδή τη φροντίδα για το καλό, καταλήγουν όπως οι Ισραηλίτες την εποχή του Χριστού, που ο Κύριος απέδειξε πως ήταν «**τέκνα του Διαβόλου**» (Ιωάν. 8/η/44).

ΨΑΛΜΟΣ 10/Α΄

«Διά τι, Κύριε, ίστασαι μακρόθεν; κρύπτεσαι εν καιρώ θλίψεως; Εν τη υπερηφανία του ασεβούς κατακαίεται ο πτωχός· ας πιασθώσιν εν ταις πανουργίαις, τας οποίας διαλογίζονται. Διότι ο ασεβής καυχάται εις τας επιθυμίας της ψυχής αυτού, και ο πλεονέκτης μακαρίζει εαυτόν· καταφρονεί τον Κύριον. Ο ασεβής διά την αλαζονείαν του προσώπου αυτού δεν θέλει εκζητήσει τον Κύριον· πάντες οι διαλογισμοί αυτού είναι ότι δεν υπάρχει Θεός. Αι οδοί αυτού μολύνονται εν παντί καιρώ· αι κρίσεις σου είναι πολύ υψηλά από προσώπου αυτού· φυσά εναντίον πάντων των εχθρών αυτού. Είπεν εν τη καρδιά αυτού, δεν θέλω σαλευθῆ από γενεάς εις γενεάν· διότι δεν θέλω πέσει εις δυστυχίαν. Το στόμα αυτού γέμει κατάρας και απάτης και δόλου· υπό την γλώσσαν αυτού είναι κακία και ανομία. Κάθεται εν ενέδρα των προαυλίων, εν αποκρύφους, διά να φρονέωσιν τον αθών· οι οφθαλμοί αυτού παραμονεύουσι τον πέννητα. Ενεδρεύει εν αποκρύφω, ως λέων εν τω σπηλαίω αυτού· ενεδρεύει διά να αρπάσῃ τον πτωχόν· αρπάζει τον πτωχόν, όταν σύρῃ αὐτόν εν τη παγίδι αυτού. Κύπτει, χαμηλώνει, διά να πέσωσιν οι πτωχοί εις τους όνυχας αυτού. Είπεν εν τη καρδιά αυτού, ελησμόνησεν ο Θεός· έκρυψε το πρόσωπόν αυτού· δεν θέλει ιδεί ποτέ. Ανάστηθι, Κύριε· Θεέ, ύψωσον την χείρα σου· μη λησμονήσης τους τεθλιμμένους. Διά τι παρώξυνεν ο ασεβής τον Θεόν; είπεν εν τη καρδιά αυτού, Δεν θέλεις εξετάσει. Είδες· διότι συ παρατηρεῖς την αδικίαν και την ύβριν, διά να ανταποδώσης με την χείρα σου· εις σε αφιερόνεται ο πτωχός· εις τον ορφανόν συ είσαι ο βοηθός. Σύντριψον τον βραχίονα του ασεβούς και πονηρού· εξερεύνησον την ασέβειαν αυτού, εωσού μη εύρης αυτήν πλέον. Ο Κύριος είναι βασιλεύς εις τον αιώνα του αιώνος· τα έθνη θέλουσιν εξαλειφθῆ εκ της γης αυτού»

Αλλά πράττουν πάντοτε το καλό οι άρχοντες για τους λαούς τους; Όχι μόνο δεν το πράττουν αλλά πολύ περισσότερο δεν το πράττουν για τους χριστιανούς. Συνεπώς δεν είναι ο οποιοσδήποτε άρχοντας και οποτεδήποτε στη ζωή του «υπηρέτης του Θεού». Το κριτήριο με το οποίο κάποιος άρχοντας θα μπορούσε να χαρακτηριστεί εν προκειμένω «υπηρέτης του Θεού», είναι κατά πόσον ενδιαφέρεται, φροντίζει και υπηρετεί **«το καλόν»** ή, διαφορετικά, μόνο στο βαθμό που διοικεί με ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ και ΕΥΘΥΗΤΑ, ΧΩΡΙΣ ΠΡΟΣΩΠΟΛΗΨΙΕΣ και ΜΕ ΦΟΒΟ ΘΕΟΥ.

Ο Ψαλμωδός αναφέρει για τον Θεό, **«Σκήπτρον ευθύτητος είναι το σκήπτρον της βασιλείας σου. Ηγάπησας δικαιοσύνην και εμίσησας α-**

δικίαν» (Ψαλμ. 45/με/6-7). Σύμφωνα με τις υποσχέσεις του Θεού **«νέους ουρανούς και νέαν γην προσμένομεν, εν οijs δικαιοσύνη κατοικεί»** (Β΄ Πέτρ. 3/γ/13).

Ένας άρχοντας, λοιπόν, μπορεί να θεωρηθεί «υπηρέτης του Θεού» μόνο όταν ακολουθεί τις αρχές του Κυρίου και υπηρετεί το καλό του λαού του. Σε κάθε διαφορετική περίπτωση δεν είναι σωστός “υπηρέτης” για όσους επηρεάζονται από αυτόν, εκτός από περιπτώσεις που εξυπηρετείται ειδικό θέλημα του Θεού για κάποιο λαό, προκειμένου να δοκιμάσει κάποια αυστηρή παιδεία ή να δημιουργηθούν προϋποθέσεις αναγκαίες για το ευρύτερο σχέδιο του Θεού. Όμως η καθημερινή ζωή δεν έχει να δείξει την καλή όψη του νομίσματος...

Γήινη και θεία δικαιοσύνη

Πολύ ωραία και διαχρονικά περιγράφει την κατάσταση του κόσμου ο Ψαλμωδός

στον 10/ι Ψαλμό (βλέπε πλαίσιο). Στο ωραίο αυτό ποίημα αντιπαράβάζεται η "πολιτική" των ανθρώπων και η "πολιτική" του Θεού. Στην πρώτη περίπτωση κυριαρχούν χαρακτηρισμοί όπως *καύχηση, επιθυμία, πλεονεξία, αλαζονεία, κατάρρα, απάτη, δόλος, κακία, ανομία, ενέδρα, φόνος, αρπαγή, παγίδα, ασέβεια, ύβρις...* με άλλα λόγια όλα εκείνα από τα οποία υποφέρουν οι λαοί κάτω από τους γήινους άρχοντες.

Δυστυχώς, οι λαοί έχουν την τάση να μην αρέσκονται σε καλούς και δίκαιους ανθρώπους αλλά να παραπλανώνται συστηματικά και να γίνονται δούλοι αχρείων αρχόντων. Είναι χαρακτηριστική η ιστορία της αρχαίας Αθήνας, όπου ο αγραμματος γεωργός ζητούσε τον εξοστρακισμό του Αριστείδη επειδή δεν του άρεσε που τον χαρακτήριζαν "δίκαιο". Έτσι και οι Ισραηλίτες ακολούθησαν τον ιδιοτελή Αβεσσαλώμ, ο οποίος με σύστημα «**υπέκλεπτεν τας καρδίας των ανδρών Ισραήλ**» επιδιώκοντας την κατάληψη του θρόνου, όπως και επιχείρησε να κάνει στην πρώτη ευκαιρία, παίρνοντας μαζί του στο θάνατο πλήθος οπαδών του.

Αντίθετα για τον Θεό ο Ψαλμωδός γράφει: «**Είδες· διότι συ παρατηρείς την αδικίαν και την ύβριν, διά να ανταποδώσης με την χείρα σου· εις σε αφιερώνεται ο πτωχός· εις τον ορφανόν συ είσαι ο βοηθός**». Ξέρετε πολλούς κοσμικούς άρχοντες που ενδιαφέρονται για τα παραπάνω και κάνουν ό,τι πρέπει ώστε να βρεθούν "**βοηθοί**" στους ανθρώπους της ανάγκης; Κάποιον που να μπορεί να χαρακτηριστεί όντως «**υπηρέτης προς το καλόν**»; Δυστυχώς οι περισσότεροι τουλάχιστον ενδιαφέρονται μόνο για το ιδιο-

Όλοι ψάχνουν αφορμή για να μείνουν στην ιστορία. Ο άγνωστος αστυνομικός της φωτογραφίας το κατόρθωσε ...αν και ανώνυμα!!!

τελές καλό –το δικό τους και των δικών τους–, γεγονός που φάνηκε ιδιαίτερα τον καιρό τούτο όπου όλες σχεδόν οι περικοπές γίνονται σε βάρος των χαμηλόμισθών και χαμηλοσυνταξιούχων, χωρίς να αγγίζονται οι "έχοντες και κατέχοντες" για τους οποίους κάποτε γινόταν λόγος, αλλά όχι τώρα πια... ενώ αντίθετα ο Χριστός διδάξε, «**Μακάριον είναι να δίδη τις μάλλον παρά να λαμβάνη**» (Πράξ. 20/κ/35).

Συμπέρασμα

Ο Θεός, εποπτεύει τα πάντα και αξιοποιεί τα πάντα για το καλό των ανθρώπων. Σ' αυτή την κατεύθυνση κοσμικοί άρχοντες μπορεί να λειτουργούν ως υπηρέτες του Θεού, όμως υπέρτατος Άρχοντας για τους πιστούς είναι ο Θεός και ο νόμος Του, ενώ καθήκον τους είναι να κάνουν «**δεήσεις, προσευχές, παρακλήσεις, ευχαριστίας υπέρ πάντων ανθρώπων, υπέρ βασιλέων και πάντων των όντων εν αξιώμασι, διά να διάγωμεν βίον ατάραχον και ησύχιον εν πάση ευσεβεία και σεμνότητι**» (Α' Τιμ. 2/β/2). ❶

Κύριος της βασιλείας των ανθρώπων

Ο προφήτης Δανιήλ υμνεί τον Θεό αναγνωρίζοντας ότι «**καθαίρει βασιλείς και καθιστά βασιλείς**» και, αναγγέλλοντας στον Ναβουχοδονόσορα την τιμωρία της παραφροσύνης του, δηλώνει ότι «**ο Ύψιστος είναι Κύριος της βασιλείας των ανθρώπων, και εις όντινα θέλει δίδει αυτήν**» (Δαν. 2/β/21, 4/δ/17). Άλλη φορά όμως ο Θεός τον χαρακτηρίζει ως «**τον δούλον μου**» (Ιερ. 25/κε/9) και για τον Πέρση βασιλιά Κύρο λέει, «**Ούτος είναι ο βοσκός μου και θέλει εκπληρώσει πάντα τα θελήματά μου**» (Ησ. 44/μδ/28). Με βάση αυτά τα λόγια κάποιοι που διαβάζουν επιπόλαιοι και όχι στο σύνολό τους τις Γραφές, καταλήγουν στο εύκολο συμπέρασμα πως ΟΛΑ ΡΥΘΜΙΖΟΝΤΑΙ ΑΠΟ ΤΟΝ ΘΕΟ κατά τρόπο μοιρολατρικό.

Ομως ο Ψαλμός 75/οε/7 λέει ότι «**Ο Θεός είναι ο Κριτής· τούτον ταπεινώνει, και εκείνον υψώνει**», –λόγος που επαναλήφθηκε αιώνες μετά στο μεγαλυνάριο της παρθένου Μαρίας με τα λόγια, «**Εκρύμνισεν δυνάστας από θρόνων, και ύψωσεν ταπεινούς**» (Λουκ. 1/α/52)]–, και βοηθά να καταλάβουμε ότι ο Θεός δεν είναι δέσμιος σε καταστάσεις, πρόσωπα και οικογένειες/δυναστείες που για κάποιο λόγο ή για κάποιο διάστημα επέτρεψε ή ανέχθηκε να είναι στην εξουσία, αφού μπορεί να “ταπεινώνει” και να “κρυμνίζει” άρχοντες και στη συνέχεια να εξυψώνει στη θέση τους κάποιους άλλους.

Χωρίς κανείς εδώ να αντιλέγει στην κυριαρχία του Θεού, τίθεται το ερώτημα τι περιεχόμενο δίνει ο καθένας σε τούτο τον όρο, επειδή το κισμέτ δεν είναι αποδεκτό από τη χριστιανική διδασκαλία, ούτε είναι δυνατόν οι Γραφές να φάσκουν και αντιφάσκουν· δηλαδή αλλού να λένε ότι ο Θεός ρυθμίζει τα πολιτικά ζητήματα με απόλυτο τρόπο, και ύστερα να ζητάει ευθύνες από τους άρχοντες που ο Ίδιος προώθησε ή χρησιμοποίησε. Επίσης είναι δύσκολο να σκεφτούμε ότι ο Θεός θα μπορούσε να εμπλέκεται σε τόσο βρόμικες διαδικασίες όπως αυτές που χρησιμοποιούνται για να επιβάλλονται οι διοικήσεις των κρατών.

Ας δούμε, λοιπόν, πώς μπορεί να ορθοτομηθεί ο λόγος του Θεού στο συγκεκριμένο ζήτημα.

Ηγωνίσθησαν δι’ εμέ

Στις περικοπές Ιεζ. 26/κς/7 και 29/κθ/18-20 (βλέπε πλαίσιο), προσέχουμε ότι ο Θεός παρουσιάζεται να παρακινεί τον Ναβουχοδονόσορα να εκστρατεύσει κατά της Τύρου και, μάλιστα, ονομάζει τη δράση του ως «**δουλείαν**» (=εξηρητημένη εργασία) προς Αυτόν. Επιπλέον υπόσχεται ότι θα τον ανταμείψει παραδίδοντας στα χέρια του επιπλέον και την Αίγυπτο, ώστε από αυτήν να συλλέξει λάφυρα που θα είναι «**ο μισθός εις το στράτευμα αυτού**». Αν και όλοι οι νικηφόροι στρατοί συνήθιζαν να παίρνουν λάφυρα

«Ιδού, θέλω φέρει κατά της Τύρου τον Ναβουχοδονόσορ βασιλέα της Βαβυλώνας, βασιλέα βασιλέων, από βορρά, μεθ' ίππων και μετά αρμάτων και μεθ' ιππέων και συνά-
ξεως και λαού πολλού» (Ιεζ. 26/κς/7).

«Υιέ ανθρώπου, Ναβουχοδονόσορ ο βασιλεύς της Βαβυλώνας εδούλευσε το στρά-
τευμα αυτού δουλείαν μεγάλην κατά της Τύρου· πάσα κεφαλή εφαιλακρώθη και πας
ώμος εξεδάρθη· μισθόν όμως διά την Τύρον δεν έλαβεν ούτε αυτός ούτε το στράτευμα
αυτού διά την δουλείαν, την οποίαν εδούλευσε κατ' αυτής· διά τούτο ούτω λέγει Κύριος
ο Θεός· Ιδού, εγώ δίδω την γην της Αιγύπτου εις τον Ναβουχοδονόσορ βασιλέα της Βα-
βυλώνας· και θέλει σηκώσει το πλήθος αυτής και θέλει λεηλατήσει την λεηλασίαν αυτής
και λαφυραγωγήσει τα λάφυρα αυτής· και τούτο θέλει είσθαι ο μισθός εις το στράτευμα
αυτού. Έδωκα εις αυτόν την γην της Αιγύπτου διά τον κόπον αυτού, με τον οποίον ε-
δούλευσε κατ' αυτής, επειδή ηγωνίσθησαν δι' εμέ, λέγει Κύριος ο Θεός» (Ιεζ. 29:18-20).

από τους ηττημένους, στην προκειμένη περίπτωση ο Κύριος εξηγεί: **«Έδωκα εις αυτόν την γην της Αιγύπτου διά τον κόπον αυτού, με τον οποίον εδούλευσε κατ' αυτής, επειδή ηγωνίσθησαν δι' εμέ».**

Ένας σχολιαστής διευκρινίζει πως αυτό το έργο τις εκστρατείες τους ενάντια στους Φοίνικες και την πρωτεύουσά τους Τύρο, οι Βαβυλώνιοι βεβαίως το έκαναν από δική τους έχθρα και κατακτητική διάθεση όπως το ίδιο έκαναν στη συνέχεια και προς την Αίγυπτο. Ούτε είχαν υπόψη τους τον Θεό όταν σχεδίασαν τις επιδρομές τους, ούτε Τον ρώτησαν, ούτε ζήτησαν τη βοήθειά Του. Εκείνοι ωθούνταν από τα δικά τους ιδιοτελή και φιλόδοξα κίνητρα, αν και, εν τέλει, όλα αυτά εξυπηρέτησαν τους σκοπούς του Θεού και ο Κύριος αυτό το αναγνωρίζει.

Μοιάζει με τον πλοίαρχο ενός ιστιοφόρου που εκμεταλλεύεται σοφά τους ανέμους για να οδηγήσει το πλοίο του, χωρίς να είναι αυτός υπεύθυνος για την κατεύθυνση ή την ορμή τους. Έτσι και ο Θεός αξιοποίησε πολλές φορές την κακία των Βαβυλωνίων ή άλλων λαών και αρχόντων, για να εξυπηρετήσει τους δικούς του αγαθούς και παιδαγωγικούς σκοπούς ή για

να τιμωρήσει λαούς εξαιτίας της πέρα από κάθε όριο παράδοσής τους στην αμαρτία και τον εκφυλισμό.

Τα ιστορικά αυτά γεγονότα, εντούτοις, δεν δικαιολογούσαν ούτε αθώνωναν τη σκληρότητά τους και τη βία τους, γι' αυτό και στη συνέχεια της ιστορίας ο Θεός προλέγει τα δεινά που περιμένουν π.χ. την Βαβυλώνα: **«Είναι καιρός εκδικήσεως του Κυρίου· ανταπόδομα αυτός ανταποδίδει εις αυτήν. Η Βαβυλών εστάθη ποτήριον χρυσούν εν τη χειρί του Κυρίου, μεθύον πάσαν την γήν· από του οίνου αυτής έπιον τα έθνη· διά τούτο τα έθνη παρεφρόνησαν»** (Ιερ. 51/να/6-7).

Αν και η Βαβυλώνα και οι ηγέτες της στάθηκαν **εύχρηστο σκεύος** –«ποτήριον χρυσούν»– στα χέρια του Θεού, φέρνοντας στα έθνη την τιμωρία που τους άξιζε, ήρθε η ώρα για να πληρώσουν και αυτοί το αντίτιμο της δικής τους αμαρτίας και κακίας. Οι ειδωλολάτρες αυτοί άνθρωποι ποτέ δεν αντιλήφθηκαν ότι οι εκστρατείες και οι νίκες τους είχαν σχέση με ειδική πρόνοια του Θεού και έδιναν τη δόξα στους δικούς τους ψεύτικους θεούς. Αν και ο Ναβουχοδονόσορ κάποτε αναγκάστηκε –εκ των πραγμάτων– να αναγνωρίσει και να δοξάσει τον Θεό, δεν έκαναν το

ίδιο και οι διάδοχοί του, όπως εξιστορεί ο Δανιήλ και άλλοι Προφύτες.

Μάλιστα ο εγγονός του Βαλτάσαρ έφτασε στο άκρο της ασέβειας να χρησιμοποιήσει τα ιερά σκεύη του ναού της Ιερουσαλήμ στο πορνικό και ηδονιστικό του συμπόσιο, όπου «**Έπινον οίνον και ήνεσαν τους θεούς τους χρυσούς και αργυρούς, τους χαλκούς, τους σιδηρούς, τους ξυλίνους και τους λιθίνους**» (Δαν. 5/ε/4). Τότε, όταν ξεπεράστηκαν όλα τα όρια της ανοχής του Θεού, ξέσπασε η άγια οργή και ένα πνευματικό χέρι έγραψε στον τοίχο την παροιμιώδη πλέον φράση: «**Μενέ, Μενέ, Θεκέλ, Ουφαρσίν**», και σε εκπλήρωση της ερμηνείας που έδωσε ο Δανιήλ, εκείνη την ίδια νύχτα η Βαβυλώνα καταλήφθηκε από τους Μήδους, επαληθεύοντας τον παντοτινό νόμο που αναφέρθηκε από την αρχή, ότι ο δηλαδή ο Θεός «**καθαρίζει βασιλείς και καθιστά βασιλείς**» (Δαν. (2/β/21).

Δεν συμβαίνει πάντοτε

Τα ιστορικά βιβλία της Παλαιάς Διαθήκης, ασχολούνται κυρίως με το λαό Ισραήλ και τα δύο βασίλεια που προέκυψαν από αυτόν, και είναι γραμμένα σε τρόπο που ο αναγνώστης –αρχικά Εβραίος– να αντιλαμβάνεται πώς ο Θεός εργάζεται για το λαό αυτό. Αν όμως αυτό θελήσουμε να το εφαρμόσουμε σε ευρύτερο ιστορικό και γεωγραφικό πλαίσιο, οδηγούμαστε σε λάθος συμπεράσματα και ένα είδος μοιρολατρίας που κατακρίνεται από την Βίβλο. Ατυχώς κάτι ανάλογο έπραξαν συχνά οι Έλληνες –και όχι μόνο– όταν έφτασαν να ανακηρύττουν το έθνος τους ως το “νέο περιούσιο έθνος του Θεού” και να μιλούν για “τον θεό της Ελλάδος”... [Θυμηθείτε πως την ίδια ώρα που Έλληνες στρατιώτες στα βουνά της Πίνδου “έβλεπαν την Αγία Σκέπη (Ελληνίδα Παναγία)” να ευλογεί τα

όπλα τους, Ιταλοί “έβλεπαν την Μαντόνα (Ιταλίδα Παναγία)” να ευλογεί τα δικά τους!!!].

Θεοκρατία ή ανθρωποκρατία;

Απέναντι στα ανθρώπινα συστήματα διοίκησης, (βασιλείες, αυτοκρατορίες, λαοκρατίες, δικτατορίες, δημοκρατίες κ.λπ.), με άλλα λόγια κάθε σύστημα που εμπνευστής και διαχειριστής του είναι ο πεσμένος αμαρτωλός άνθρωπος, το μόνο πολιτειακό σύστημα του Θεού είναι η θεοκρατία,[*] γι’ αυτό και σε όλες τις σελίδες της Αγίας Γραφής περιγράφεται, επαγγέλλεται και διακηρύσσεται η Βασιλεία του Θεού ή Βασιλεία των Ουρανών.

Αν και ο Θεός ανέχθηκε μέσα στις χιλιοετηρίδες οι άνθρωποι να αναπτύξουν και να εφαρμόσουν διάφορα διοικητικά συστήματα, και μάλιστα ζήτησε από τους πιστούς Του να σέβονται και να εργάζονται κάτω από αυτά, κανένα δεν έχει την θεία επιδοκιμασία. Αν και όπως είπε ο Παύλος στον Άρειο Πάγο της αρχαίας Αθήνας, ο Θεός «**έκαμεν εξ ενός αίματος παν έθνος ανθρώπων, διά να κατοικήσιν εφ’ όλου του προσώπου της γης, και δώρισε τους προδιατεταγμένους καιρούς και τα οροθέσια της κατοικίας αυτών**» (Πράξ. 17/ιζ/26), τούτο δεν έγινε για να γραφτούν στις δέλτους της ιστορίας και στις πινακίδες των πλατειών τα ονόματα σφαγέων και καταπιεστών των λαών, αλλά έκρινε πως έτσι ήταν πρόσφορο, «**διά να ζητώσι τον Κύριον, ίσως δυνηθώσι να ψηλαφήσωσιν αυτόν και να εύρωσιν, αν και δεν είναι μακράν από ενός εκάστου ημών**» (εδ. 27).

Με άλλα λόγια ο Θεός επιτρέπει τις αποτυχημένες ανθρώπινες προσπάθειες για να βοηθήσει τους ειλικρινείς ανθρώπους να καταλάβουν την διαβεβαίωση ότι «**Κάλλιον να ελπίζη τις επί Κύριον, παρά**

να **θαρρή επ' άρχοντας**» και την προειδοποίηση «**Μη πεποιθήατε επ' άρχοντας, επί υιόν ανθρώπου, εκ του οποίου δεν είναι σωτηρία**» (Ψαλμ. 118/ριη/9, 146/ρμς/3) όμως δεν εγκρίνει ούτε επικροτεί κανένα ανθρώπινο πολιτειακό ή άλλο σύστημα διοίκησης, εκτός από το καθεστώς της δικής Του Βασιλείας.

Βασιλείς στον Ισραήλ

Ο Θεός δεν είχε εκφράσει ακόμη τις σκέψεις και αποφάσεις Του περιμένοντας ίσως να φανεί η ανθρώπινη διάθεση και αδυναμία, και στον αρχαίο Ισραήλ αρχικά ίσχυσε ένα προσωρινό σύστημα διοίκησης μέσω Κριτών και Προφητών. Όμως στον λαό δεν άρεσε αυτή η ρύθμιση, γι' αυτό και σύντομα απευθύνθηκαν στον Σαμουήλ με το αίτημα: «**Κατάστησον λοιπόν εις ημάς βασιλέα διά να κρίνη ημάς, καθώς έχουσι πάντα τα έθνη**» (Α' Σαμ. 8/η/5).

Πριν ο Κύριος επιτρέψει στον Σαμουήλ να ικανοποιήσει αυτή την επιθυμία, τους προειδοποίησε έντονα (βλέπε πλαίσιο): «**Ούτος θέλει είσθαι ο τρόπος του βασιλέως, όστις θέλει βασιλεύσει εφ' υμάς: (...) Και θέλετε βοά εν εκείνη τη ημέρα ένεκα του βασιλέως σας, τον οποίον σεις εκλέξατε εις εαυτούς· αλλ' ο Κύριος δεν θέλει σας επακούσει εν εκείνη τη ημέρα**» (Α' Σαμ. 8/η/11-18). Όμως ο λαός δεν άλλαξε νου και επέμεινε στην απόφασή του, με τα γνωστά δυσάρεστα αποτελέσματα. Ας θυμηθούμε ενδεικτικά πώς, όταν μετά το θάνατο του Σολομώντα ο λαός ζήτησε από τον διάδοχό του να ελαφρώσει τη φορολογία, ο Ροβοάμ απάντησε σκληρά: «**Ο πατήρ μου εβάρυνε τον ζυγόν σας, αλλ' εγώ θέλω κάμει αυτόν βαρύτερον· ο πατήρ μου σας επαίδευσε με μάστιγας, αλλ' εγώ θέλω σας**

ΘΕΙΑ ΠΡΟΕΙΔΟΠΟΙΗΣΗ

«Ούτος θέλει είσθαι ο τρόπος του βασιλέως, όστις θέλει βασιλεύσει εφ' υμάς: τους υιούς υμών θέλει λαμβάνει και διορίζει εις εαυτόν, διά τας αμάξας αυτού και διά ιππείς αυτού και διά να προτρέχωσι των αμαξών αυτού. Και θέλει διορίζει εις εαυτόν χιλιάρχους και πεντηκοντάρχους· και εις το να εργάζωνται την γην αυτού και να θερίζωσι τον θερισμόν αυτού, και να κατασκευάζωσι τα πολεμικά αυτού σκεύη και την σκευήν των αμαξών αυτού. Και τας θυγατέρας σας θέλει λαμβάνει διά μυρεψούς και μαγειρίστας και αρτοποιούς· και τους αγρούς σας και τους αμπελώνάς σας και τους ελαιώνάς σας τους καλητέρους θέλει λάβει και δώσει εις τους δούλους αυτού. Και το δέκατον των σπαρτών σας και των αμπελώνων σας θέλει λαμβάνει και δίδει εις τους ευνούχους αυτού και εις τους δούλους αυτού. Και τους δούλους σας και τας δούλας σας και τους καλητέρους νέους σας και τους όνους σας θέλει λαμβάνει και διορίζει εις τας εργασίας αυτού. Τα ποίμνιά σας θέλει δεκατίζει· και σεις θέλετε είσθαι δούλοι αυτού. Και θέλετε βοά εν εκείνη τη ημέρα ένεκα του βασιλέως σας, τον οποίον σεις εκλέξατε εις εαυτούς· αλλ' ο Κύριος δεν θέλει σας επακούσει εν εκείνη τη ημέρα»

(Α' Σαμ. 8/η/11-18).

παιδεύσει με σκορπίους» (Β' Χρον. 10/ι/13-14).[**]

Τον οποίον σεις εκλέξατε...

Ας προσέξει ο αναγνώστης ότι, ενώ ήταν ο Θεός που διάλεξε τον Σαούλ για βασιλιά του Ισραήλ –και μετέπειτα τον Δαβίδ–, στην παραπάνω προειδοποίησή Του λέει πως θα υποφέρετε δεινά «**ένεκα του βασιλέως σας, τον οποίον σεις ε-**

κλέξατε εις εαυτούς». Πώς γίνεται αυτό, αφού τουλάχιστον οι πρώτοι βασιλείς εκλέχτηκαν με απευθείας επιλογή του Θεού; (Α΄ Σαμ. 10/ι/24, 16/ις/12-13).

Οδηγούμαστε στο συμπέρασμα ότι το ζήτημα δεν αφορά το Χ ή Ψ πρόσωπο που συμβαίνει εκάστοτε να βρεθεί σε κάποια θέση εξουσίας –με οποιεσδήποτε συνθήκες– αλλά για το γεγονός ότι **όλα τα άλλα συστήματα εξουσίας ως θεσμοί** προέκυψαν με απόφαση των ανθρώπων (του λαού) που αρνήθηκαν την Βασιλεία του Θεού. Στο παράπονο του Σαμουήλ ο Θεός εξήγησε: **«Δεν απέβαλον σε, αλλ’ εμέ απέβαλον από του να βασιλεύω επ’ αυτούς»** (Α΄ Σαμ. 8/η/7).

Στη λογική του Θεού είναι **«μακάριον το έθνος, του οποίου ο Θεός είναι ο Κύριος»** (Ψαλμ. 33/λγ/12), όμως οι άνθρωποι με κάθε ευκαιρία επαναλαμβάνουν: **«Δεν θέλομεν τούτον να βασιλεύση επ’ ημάς»** (Λουκ. 19/ιθ/14).

Τι ελπίζουμε;

Ο αρχαίος Ψαλμωδός έγραψε λόγια που ισχύουν απόλυτα και σήμερα: **«Εν τω Θεώ είναι η σωτηρία μου και η δόξα μου· (...) Οι κοινοί άνθρωποι βεβαίως είναι ματαιότης, οι άρχοντες ψεύδος· εν τη πλάσטיγι πάντες ομού είναι ελαφρότεροι αυτής της ματαιότητος. Μη ελπίζετε επί αδικίαν και επί αρπαγήν μη ματαιώνεσθε· πλούτος εάν ρέη, μη προσηλόνετε την καρδίαν σας»** (Ψαλμ. 62/ξβ/7-10).

Ενώ όμως αυτά ήταν γνωστά, πολλοί έσπευδαν τα τελευταία χρόνια, να απολαύσουν τον πλούτο που έρεε και γέμιζαν τη ζωή τους με πολυτέλεια, ακριβά αυτο-

κίνητα, σκάφη αναψυχής, εξωτικά ταξίδια, καταναλωτικές συνήθειες που συνοδεύονταν από πιστωτικές κάρτες και δωροδάνεια, διακοποδάνεια και πολλές άλλες κοσμικότητες. Σήμερα που η βραδυφλεγής εκείνη βόμβα έσκασε μέσα στα χέρια τους, προσπαθούν να μαζέψουν τα συντρίμια της ζωής τους, πληγωμένοι και απογοητευμένοι, και προσπαθούν να ρίξουν την ευθύνη σε άλλους ανθρώπους.

Αλλά οι Γραφές μιλούν ανέκαθεν για προσωπική ανάνηψη. Να μετανοήσουμε για τις αλαζονείες και την τρυφηλότητα που είχε γεμίσει τη ζωή μας. Πριν από χιλιετίες ο προφήτης εξηγούσε: **«Ιδού, αύτη ήτο η ανομία της αδελφής σου Σοδόμων, υπερηφανία, πλησμονή άρτου και αφθονία τρυφηλότητος, αυτής και των θυγατέρων αυτής· τον πτωχόν δε και τον ενδεή δεν εβοήθει και υψούντο και έπραττον βδελυρά ενώπιόν μου· όθεν, καθώς είδον ταύτα, ηφάνισα αυτάς»** (Ιεζ. 16/ις/49-50). Αυτή την όντως σοδομική αμαρτία πόσοι άραγε είναι έτοιμοι να την εγκαταλείψουν για να αποφευχθεί η “πύρινη” τιμωρία του κόσμου; Δυστυχώς ελάχιστοι!!!

[*] Με τον όρο “θεοκρατία” εδώ δεν αναφερόμαστε σε ανθρώπινα συστήματα όπου καταχρηστικά διάφοροι κληρικοί ή θρησκευτικοί ηγέτες καπηλεύονται τα πολιτικά πράγματα και λειτουργούν ως σφετεριστές των αξιωμάτων ως δήθεν εκπρόσωποι του Θεού (παποκαϊσαρισμός) αλλά στο γνήσιο καθεστώς όπου βασιλεύει ο Θεός με τους δικούς Του Νόμους και με τα δικά Του όργανα.

[**] Αν αυτά τα λόγια θυμίζουν στον αναγνώστη τη σημερινή κατάσταση στη χώρα μας, αυτό είναι άλλη μία απόδειξη πως οι άνθρωποι επαναλαμβάνουν αδιόρθωτοι τα ίδια λάθη.

Αναγνώριση και μετάνοια

Στο προηγούμενο άρθρο ακούσαμε τον Θεό να λέει: «**Και θέλετε βοά εν εκείνη τη ημέρα ένεκα του βασιλέως σας, τον οποίον σεις εκλέξατε εις εαυτούς**» και την γνωστοποίηση ότι «**ο Κύριος δεν θέλει σας επακούσει εν εκείνη τη ημέρα**» (Α΄ Σαμ. 8/η/18).

Ύστερα από αυτό απορούμε σε τι αποβλέπουν όλες εκείνες οι “συμπροσευχές” και “παρακλήσεις” που διοργάνωσαν πριν από λίγο καιρό διάφοροι καλοπροαίρετοι άνθρωποι, για να ζητήσουν από τον Θεό **να επακούσει** προσευχές για τις οποίες ο Ίδιος σαφώς έχει βεβαιώσει ότι «**δεν θέλει επακούσει**»; Με άλλα λόγια, όσο θέλετε φωνάζετε και παρακαλάτε στις εκκλησίες σας, στις πλατείες σας, στην Ομόνοια ή στο Σύνταγμα...

Οι δύσκολες συγκυρίες που ως λαός υποφέρουμε το τελευταίο διάστημα –και μόνο ο Θεός γνωρίζει μέχρι πότε– δεν είναι άσχετες από αυτούς που εμείς συλλογικά διαλέξαμε να μας κυβερνήσουν και είναι ανάγκη να παραδεχθούμε πως όταν τα προηγούμενα χρόνια σπείραμε την ψήφο μας στα κόμματα ΠΑΣΟΚ, Ν.Δ., ΚΚΕ, ΛΑΟΣ, ΣΥΡΙΖΑ κ.λπ., εκείνα έφεραν την οικονομική δυσπραγία και δυστυχία που αντιμετωπίζουμε.

Δυστυχώς, όμως, πάλι από τους ίδιους ανθρωπόφτιαχτους σχηματισμούς περιμένει ο λαός την σωτηρία. Το ανάλογο ισχύει και στις άλλες χώρες. Όμως αν υπάρχει κάτι που ο Θεός δεν μπορεί να κά-

νει, είναι να ανατρέψει τις αιώνιες αρχές Του μία από τις οποίες είναι το «**Μη πλανάσθε, ο Θεός δεν εμπαίζεται· επειδή ό,τι αν σπείρη ο άνθρωπος, τούτο και θέλει θερίσει**» (Γαλ. 6/ς/7).

Προφητικά μηνύματα

Αν θέλαμε να παραλληλίσουμε την παρούσα κρίση με τις ημέρες του προφήτη Ιερεμία, θα θυμηθούμε ότι καλούσε τους Ιουδαίους να παραδοθούν στους Βαβυλώνιους κατακτητές και να συνεργαστούν μαζί τους. Έτσι και σήμερα κάποιος θα μπορούσε –και θα είχε δίκιο– να πει στους Έλληνες: *–Παραδοθείτε στο ΔΝΤ και την τρόικα· και συνεργαστείτε μαζί τους· τα μέτρα που επιβάλλουν πρώτιστα θέλουν να σας θεραπεύσουν από τις εγκληματικές ενέργειες και άσوفες καταχρήσεις που έκαναν οι Έλληνες πολιτικοί. Μην ελπίζετε σωτηρία από τους πολιτικούς που σας καταχρέωσαν, όπως καταχρέωσαν και τα ίδια τους τα κόμματα. Η οικονομική σωτηρία δεν είναι σε νέα δάνεια, επειδή αυτό θα ήταν μόνο διαιώνιση της ίδιας καταχρηστικής και σπάταλης πολιτικής. Η σωτηρία είναι στο να απαλλαγούμε το ταχύτερο από όλες αυτές τις συμμορίες που λυμαίνονται τα ταμεία.*

Όταν ο Αντιπρόεδρος της κυβέρνησης κ. Πάγκαλος, είπε το αχαρακτήριστο, «**Μαζί τα φάγαμε**», πολλοί διαμαρτυρήθηκαν επειδή ξεσκεπάστηκε η ανομία τους... και η συμπαγνία τους με τους πο-

λιτικούς. Αλλά δεν είδαμε κανέναν που “διορίστηκε από το παράθυρο” να βγαίνει εμπρός και να λέει, ΠΑΡΑΙΤΟΥΜΕ επειδή ο διορισμός μου δεν έγινε νόμιμο. Δεν είδαμε κανέναν που για δεκαετίες έπαιρνε χωρίς λόγο “επίδομα παραγωγικότητας” να λέει, ΕΠΙΣΤΡΕΦΩ τα χρήματα που έπαιρνα όλο αυτό τον καιρό χωρίς λόγο. Δεν είδαμε κανέναν που πήγε “κοινωνικό τουρισμό” με δελτία που δεν δικαιούταν, να λέει, ΧΡΕΩΣΤΕ ΜΕ για τα χρήματα που σπατάλησα χωρίς να τα δικαιούμαι. Δεν είδαμε κανέναν που έχτισε αυθαίρετο στην παραλία να βγαίνει και να λέει, ΓΚΡΕΜΙΣΤΕ ΤΟ, επειδή παραβίασα τους νόμους.

Και βέβαια κανένα κόμμα ή κυβέρνηση που εξαρτάται από τις ψήφους του λαού δεν πρόκειται ποτέ να σταθεί και να πει ΟΛΟΙ ΦΕΡΤΕ ΠΙΣΩ ΤΑ ΚΛΕΜΜΕΝΑ... επειδή πρώτοι εκείνοι ΕΚΛΕΨΑΝ και ΕΦΑΓΑΝ, δίνοντας το κακό παραδείγμα.

Όχι βοήθεια από την Αίγυπτο

Είπε κάποτε ο Θεός μέσω του Ησαΐα προς τους σύγχρονούς του: **«Ουαί εις τους καταβαίνοντας εις Αίγυπτον διά βοήθειαν και επιστηριζομένους επί ίππους και θαρρούντας επί αμάξας, διότι είναι πολυάριθμοι· και επί ιππείς, διότι είναι πολύ δυνατοί· και δεν αποβλέπουν εις τον Άγιον του Ισραήλ και τον Κύριον δεν εκζητούσι»** (Ησ. 31/λα/1). Κάποιοι νόμιζαν ότι η “τύχη” μας και η “ευτυχία” μας βρίσκονται στην Ευρωπαϊκή Ένωση και στο ΕΥΡΩ. Έκαναν το παν για να ενταχθούμε σ’ αυτούς τους μηχανισμούς και ιδού τα αποτελέσματα. Το ίδιο παλαιότερα άλλοι λαοί νόμιζαν ότι θα σώζονταν πίσω από το “σιδηρούν παραπέτασμα” και γνώρισαν την γλύκα...

Προφανώς δε μπορεί να είναι “υπηρέτης Θεού” ένας αξιωματούχος που εκβιάζει να του δώσεις χρήματα, ούτε ε-

κείνος που δέχεται να χρηματιστεί για να σβήσει κάποιο πρόστιμο, ούτε ο δικαστής που συμμετέχει σε παραδικαστικά κυκλώματα και ούτω καθεξής. Όταν είσαι νόμιμος πολίτης και ο υπάλληλος ή αξιωματούχος είναι σωστός “υπουργός” (=υπηρέτης) των υποθέσεων του κράτους και των αρχών του δικαίου, τότε όντως είναι υπηρέτης σου για το καλό. Όταν όμως εφαρμόζει κάθε είδους βία και καταπάτηση των νόμιμων και ανθρωπίνων δικαιωμάτων ή **“λαδώνεται”** για να εξυπηρετήσει προσωπικά συμφέροντα, τότε ούτε υπηρέτης Θεού είναι ούτε δικός σου, αλλά μάλλον σφετεριστής της θέσης που του ανατέθηκε. Αυτός έχει την ίδια αξία με κάθε άλλον ΚΑΚΟΠΟΙΟ.

Και στη θρησκεία

Αλλά το ίδιο κακοποιός είναι και ο θρησκευτικός ηγέτης που σαν τους παλαιούς Φαρισαίους ισχυρίζεται ότι “μεσολαβεί” στον Θεό και γι’ αυτό πρέπει να αμείβεται για να εκτελεί τα δήθεν καθήκοντά του και να κάνει μεγάλες προσευχές. Αυτός υπόκειται στην κατάρα του Χριστού που είπε: **«Ουαί εις εσάς, γραμματείς και Φαρισαίοι, υποκριταί, διότι κατατρώγετε τας οικίας των χηρών και τούτο επί προφάσει ότι κάμνετε μακράς προσευχάς· διά τούτο θέλετε λάβει μεγαλύτεραν καταδίκην»** (Ματθ. 23/κγ/13). Υπάρχει μια “λογική” που με θράσος προβάλλεται συνήθως από τους ίδιους τους καταχραστές/σφετεριστές των εκκλησιαστικών “αξιωμάτων” (ποιμένες, πρεσβύτεροι, επίσκοποι κ.λπ.) και τους συνεργάτες τους, που δεν ντρέπονται να λένε: **«Αφού ο Θεός επιτρέπει και ανέχεται να βρίσκεται κάποιος σε μια συγκεκριμένη εξουσία ή “διακονία”, άρα αναγνωρίζει την κατάσταση. Αν ο Θεός το ήθελε, θα μπορούσε και να τον εμποδίσει και να**

τον μετακινήσει από εκείνη τη θέση». Με τον τρόπο αυτό, όχι μόνο προσπαθούν να πιέσουν συνειδησιακά τους αφελείς, αλλά επίσης ως άλλοι “Αδάμ” κατηγορούν τον Θεό [ο άρχων τον οποίον μοι έδωκας με εξηπάτησε], για όλα τα κακά που τους συμβαίνουν. Έτσι στον Θεό αποδίδουν όλα τα κακά ενώ οτιδήποτε καλό στους εαυτούς τους.

Ένας βυζαντινός μύθος

Σύμφωνα με κάποιο βυζαντινό μύθο, ένας γέροντας ρώτησε τον Θεό: **«Κύριε, γιατί έκανες αυτό τον κακό άνθρωπο βασιλιά;»** για να λάβει την απάντηση:

«Διότι δεν βρήκα άλλον χειρότερο». Προφανώς τέτοιος διάλογος δεν υπήρξε ποτέ, επειδή ο Θεός έχει πολύ πιο σοβαρότερα πράγματα να κάνει, παρά να συζητά με τον κάθε παραλογισμένο γέροντα. Όμως ακόμη και αν ο λόγος αυτός ληφθεί ειρωνικός ή παραβολικός, η αλήθεια είναι πως είτε οι λαοί διαλέγουν τους άρχοντές τους είτε άλλοι μηχανισμοί τους επιβάλλουν, το αποτέλεσμα τις περισσότερες φορές είναι φαύλο. Σπάνια οι άνθρωποι επιλέγουν σοφούς και δίκαιους ανθρώπους, ενώ συνήθως οι επιλογές τους είναι “ούνα φάτσα ούνα ράτσα” με τους ίδιους, επειδή δεν κλίνουν προς τα άριστα αλλά προς τα ήσσονα. ❶

ΩΜΗ ΠΛΑΣΤΟΓΡΑΦΙΑ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΓΡΑΦΩΝ...

Στο θέμα αυτό κάποιοι –που σκοπό έχουν βάλει να παραποιούν την Αγία Γραφή–, επικαλούνται ένα “δήθεν” χωρίο από τον προφήτη Ιερεμία, όπου με πασιφανή ΠΛΑΣΤΟΓΡΑΦΙΑ τους παρουσιάζεται ο Θεός να λέει: **«Θα σας δώσω άρχοντες σύμφωνα με τις καρδιές σας»**...[*] Όμως αυτό το εδάφιο κάθε άηλο από αυτό λέει, επειδή η ορθή διατύπωση του χωρίου είναι: **«Θέλω σας δώσει ποιμένας κατά την καρδίαν μου και θέλουνσι σας ποιμάνει εν γνώσει και συνέσει»** (Ιερ. 3:15) και κατά τη μετάφραση των Ο΄ **«και δώσω υμίν ποιμένας κατά την καρδίαν μου και ποιμανούσιν υμάς ποιμαίνοντες μετ’ επιστήμης».**

Με άλλα λόγια οι άρχοντες που θα τους έδινε θα ήταν όχι κατά την καρδιά των ανθρώπων αλλά κατά την καρδιά του Θεού. Προϋπόθεση όμως για την εμπλοκή αυτή του Θεού θα ήταν η ανταπόκρισή τους στη δική Του έκκληση, **«Επιστρέψατε, υιοί αποστάται, λέγει Κύριος».** Να μετανοήσουν δηλαδή και να ακολουθήσουν τους δρόμους του Θεού.

Δυστυχώς, όμως, οι θρησκευόμενοι αυτοί κύκλοι, πέρα από την ασέβεια με την οποία μεταχειρίζονται το ιερό κείμενο και σ’ αυτό το σημείο, όλη η ερμηνεία τους αποδεικνύεται ΠΑΡΕΡΜΗΝΕΙΑ, που οδηγεί τους ανθρώπους σε λαθεμένες αποφάσεις και πράξεις. ❷

[*] http://oodegr.com/oode/pateres1/anastasios_sinaitis/anaksioi_arxontes1.htm
Περιοδικό «Αγιορείτικη Μαρτυρία» τεύχος 7, Μάρτιος - Μάιος 1990. Σελ. 98-99.

Γιατί ο Θεός επιτρέπει ΑΝΑΞΙΟΥΣ άρχοντες;

« Ελέω Θεού » ;;;

Πουθενά στις σελίδες των Αγίων Γραφών δεν υπάρχει η έκφραση «ΕΛΕΩ ΘΕΟΥ», την οποία επί αιώνες χρησιμοποιούσαν (και ατυχώς ακόμη και σήμερα καταχρηστικά χρησιμοποιούν κάποιοι “άρχοντες” –κοσμικοί και θρησκευτικοί, όπως π.χ. επίσκοποι διαφόρων εκκλησιών και βασιλείς (βλ. εικόνες)– που αναγάγουν την ανάρρηση στους θρόνους τους όχι στα αυλικά και συνοδικά μαγειρεία αλλά δήθεν στον Θεό και τους νόμους Του. Το ίδιο κάνουν –παρ’ όλο που δεν το εκφράζουν εξίσου κατηγορηματικά– οι αυτοπρόβλητοι, δήθεν “ποιμένες”, σε πολλές εκκλησίες όλων των δογμάτων.

Στην αρχαιότητα είχαν προηγηθεί αντιλήψεις ταύτισης του εκάστοτε άρχοντα, βασιλιά, φαραώ κ.λπ., με κάποιον θεό ή ότι δήθεν αυτός είχε θεία καταγωγή (π.χ. Μέγας Αλέξανδρος κ.λπ.). Αργότερα είχαμε την θεοποίηση και λατρεία του Ρωμαίου αυτοκράτορα που έπαψε να είναι πολίτης –έστω ο Πρώτος Πολίτης ή *Princeps*–, και έγινε οριστικά “κύριος και θεός” που απαιτούσε θυμίαμα. Στην εποχή του Μ. Κωνσταντίνου εισήχθηκε μια νέα δομή διακυβέρνησης με έντονες επιδράσεις απολυταρχισμού από την Ανατολή, με αποτέλεσμα η αυτοκρατορική εξουσία στην Κωνσταντινούπολη να διαμορφωθεί στα πρότυπα του ανατολικού δεσποτισμού. Καθώς ο Κωνσταντίνος συνειδητοποίησε πως μόνο πάνω στην θρησκεία μπορού-

σε να θεμελιωθεί η δεσποτική του εξουσία, εγκατέλειψε οριστικά την προηγούμενη τακτική και θεμελίωσε νέα αντίληψη παρουσιάζοντας τον εαυτό του **ως τον εκπρόσωπο του Θεού στη γη** “ελέω Θεού”. Η διαδοχή του θρόνου έγινε κληρονομική για την οικογένεια του Κωνσταντίνου. Αυτό το πολιτειακό σύστημα επικράτησε επί πολλούς αιώνες τόσο στην Ανατολή όσο και στην Δύση.

Αριθμ. Πρωτ. 77/2009

ΠΑΣΧΑΛΙΟΣ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ 2009

ΘΕΟΔΩΡΟΣ Β΄

ΕΛΕΩ ΘΕΟΥ ΠΑΠΑΣ ΚΑΙ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

ΠΑΝΤΙ ΤΩ ΠΛΗΡΩΜΑΤΙ ΤΟΥ ΚΑΘ' ΗΜΑΣ

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΥ ΚΑΙ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΘΡΟΝΟΥ

Στην «ελέω Θεού» μοναρχία, δεν υπήρχαν πλέον οι ελεύθεροι πολίτες που κάποτε κατοικούσαν στις πόλεις-κράτη της Ελλάδας και της Ιταλίας, αλλά κατάντησαν υποτελείς υπήκοοι, οι οποίοι είχαν ελάχιστα δικαιώματα, όπως και οι υπήκοοι των βασιλέων της Περσίας.^[1]

Ένα άλλο στοιχείο που επίσης έχει διαφοροποιηθεί, είναι το αντικείμενο και ο χαρακτήρας της προσκύνησης. Οι υπήκοοι εξακολουθούν να προσκυνούν τον ηγεμόνα τους, όχι όμως πια λατρευτικά –σαν θεό– αλλά τιμητικά. Όπως διασαφηνίζει ο Αμβρόσιος «κατά την προσκύνηση, λατρεύεται ο

σταυρός του Χριστού, στο πρόσωπο του ηγεμόνα· δεν είναι λοιπόν αυθάδεια (προς τον Θεό) το να προσκυνούμε τον αυτοκράτορα παρά ευσέβεια, επειδή (προσκυνώντας) αναφερόμαστε στο ιερό σύμβολο της λύτρωσης»^[2]. [Ενδιαφέρον κατακύλισμα που οδήγησε σε πολλά άλλα..., όπως π.χ. η προσκύνηση των Επισκόπων, των νεκρών λειψάνων, των εικόνων κ.λπ.].

Η μόνη ανάμιξη που είχε ποτέ ο Θεός σε ανακήρυξη βασιλέων, ήταν στις περιπτώσεις του Σαούλ και του Δαβίδ και μόνο καταχρηστικά των διαδόχων τους, στα πλαίσια της ισραηλιτικής πολιτείας. Όμως και σε εκείνες τις περιπτώσεις ουδέποτε ο Θεός ενέκρινε *a priori* όλες τις πράξεις τους ούτε δικαιολογούσε και αναγνώριζε τα συχνά τους πολιτικά, ηθικά και θρησκευτικά εγκλήματα, για τα οποία δεν είναι τώρα η ώρα να αναφερθούμε.

Έτσι ο Κύριος δεν επικύρωσε την κακή πορεία του Ροβοάμ, γιου του Σολομώντα, που τον απέρριψε και ως τιμωρία διαίρεσε στα δύο το βασίλειό του, όπως το ίδιο έκανε με πολλούς άλλους ασεβείς βασιλείς με τελευταίο τον Σεδεκία. Ο ιστορικός της Βίβλου θα γράψει: **«Αυτοί εχλεύαζον τους απεσταλμένους του Θεού και κατεφρόνουν τους λόγους αυτού και έσκωπτον τους προφήτας αυτού, έωσού η οργή του Κυρίου ανέβη**

Ο Θ Ε Ω Ν
Ε Λ Ε Ω Θ Ε Ο Υ
ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
Π ρ ό ς τ ο ύ ς Έ λ λ η ν α ς .
ΕΛΛΗΝΕΣ!

Προσκεκλημένος από την εμπιστοσύνη των ενδόξων και μεγαλοψύχων μεσιτών, διὰ τῆς κραταιᾶς βοήθειᾶς τῶν ὁποίων ἀποπερατώσατε ἐνδόξως τὸν τῆς κατατροφῆς πύλεμον τὸν ὑπὲρ τὸ δέον παρεκταθέντα, προσκεκλημένος προσέτι καὶ ἀπὸ τὴν ἰδίαν σας ἐλευθέραν ἐκλογὴν, ἀνάβαινω εἰς τὸν θρόνον τῆς Ἑλλάδος, διὰ νὰ ἐκπληρώσω ὅσας ὑπὰ χρεώσεις ἀνέλαβα δεχθεὶς τὸ προσφερθέν μοι Βασιλικὸν τέμα, τόσον πρὸς ἐσᾶς, ὅσον καὶ πρὸς τὰς μεσιτευούσας Μεγάλας Δυνάμεις.

Εφημερίς της Κυβερνήσεως
του Βασιλείου της Ελλάδος.
Αριθ. 1, 16-2-1833

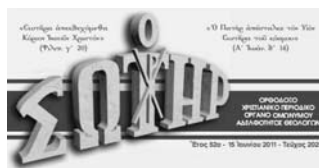
Στο ανωτέρω ειλικρινές διάγγελμα του Όθωνα είναι φανερό ότι ανέλαβε τον θρόνο «Προσκεκλημένος από την εμπιστοσύνη των ενδόξων και μεγαλοψύχων μεσιτών, ... και από την ιδίαν σας ελευθέραν εκλογήν» για να εκπληρώσει τις υποχρεώσεις που ανέλαβε «...και προς τας μεσιτευούσας Μεγάλας Δυνάμεις». Το "έλεος" που χρειάστηκε για να γίνει βασιλιάς της Ελλάδας, (όπως εκείνο που χρειάζεται κάθε φορά που κάποιος αναρριχάται σε κάποιον άλλο θρησκευτικό ή πολιτικό θρόνο), μπορεί να προέρχεται από οπουδήποτε αλλού ΕΚΤΟΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΘΕΟ.

κατά του λαού αυτού, ώστε δεν ήτο θεραπεία» (Β' Χρον. 36/λς/16).

Προφανές, λοιπόν, ότι Ο ΘΕΟΣ ΕΙΝΑΙ ΑΜΕΤΟΧΟΣ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΕΓΚΛΗΜΑΤΩΝ και ΜΗΧΑΝΟΡΡΑΦΙΩΝ και ΥΠΟΣΚΕΛΙΣΜΩΝ που φέρνουν στα αξιώματα τους κάθε λογής καλούς ή κακούς άρχοντες των λαών της γης. **❶**

[1] «Βυζαντινο-Περσικοί Πόλεμοι, Η σύγκρουση δύο αυτοκρατοριών», Γεώργιος Καρδάρης, Ιστορικός, Εκδόσεις Περισκόπιο, σσ. 19-20.

[2] www.arnos.gr/dmdocuments/eap/epo/epo30/ylikoepo30/xristos.baloglou.theos.autokratoras.pdf

Εξαφανίστηκαν οι άγιοι!

Με τον παραπάνω τίτλο το γνωστό περιοδικό «Ο Σωτήρ» στο τεύχος Ιουνίου 2011, δημοσίευσε το παρακάτω άρθρο, του οποίου αντιγράφουμε το μεγαλύτερο μέρος για χάρη των αναγνωστών μας. ❶

Εξαφανίστηκαν οι άγιοι! Σκίζοντας τον αέρα από τα βάθη τριών χιλιάδων χρόνων μια απελπισμένη, μια σπαρακτική κραυγή φτάνει μέχρι και τη δική μας όντως αποκαλυπτική εποχή και μάς πληροφορεί γι' αυτό το ίδιο, το τόσο θλιβερό γεγονός. Ποιο γεγονός; Το γεγονός ότι δεν υπάρχουν πια ενάρετοι και αφοσιωμένοι στον Θεό άνθρωποι: **«Σώσόν με, Κύριε, ότι εκλέλοιπεν όσιος»**, κραύγασε τότε ο Δαβίδ.

Χίλια χρόνια προ Χριστού, σε συνθήκες αποστασίας των ανθρώπων από το σωτηριώδες θέλημα του ζώντος Θεού, ο μεγάλος προφήτης και βασιλιάς, ο ποιητής και ψαλμωδός, ο εκλεκτός του Θεού άνθρωπος, κάνει την πιο πικρή διαπίστωση· τη διαπίστωση ότι εξαφανίστηκαν, δεν υπάρχουν πια αληθινοί του Θεού άνθρωποι.

Δεν υπήρχαν; Υπήρχαν αναμφίβολως, αλλά είχαν λιγοστέψει πολύ, αποτελούσαν σχεδόν είδος προς εξαφάνιση. Και αυτή η πονεμένη διαπίστωση τραυμάτισε βαθιά τα σπλάχνα του θεόπνευστου ψαλμωδού. Πόνεσε, έκλαψε, απογοητεύθηκε. Γι' αυτό και κραύγασε

σπαρακτικά: **«Σώσόν με, Κύριε, ότι εκλέλοιπεν όσιος»**· σώσε με, Θεέ μου, διότι χάθηκε, εξαφανίστηκε, δεν υπάρχει πλέον ενάρετος άνθρωπος.

Αυτή είναι η αρχή του ωραίου, του πονεμένου και τόσο περιεκτικού δωδέκατου (Ο' = ενδέκατου) Ψαλμού. (...) **«Εκλέλοιπεν όσιος»**! Σε άλλο Ψαλμό, στον 14ο (Ο' = 13ο), ο Δαβίδ περιγράφει λεπτομερέστερα αυτή την κατάσταση της αποστασίας (στίχ. 3): **«Πάντες εξέκλιναν, άμα ηηρειώθησαν, ουκ έστι ποιών χρηστότητα, ουκ έστιν έως ενός»**· όλοι ξέφυγαν από τον ίσιο δρόμο, όλοι εξαχρειώθηκαν, δεν υπάρχει κανένας που να εργάζεται το αγαθό, δεν υπάρχει ούτε ένας!

Ούτε ένας; Και εδώ το ίδιο φαινόμενο έχουμε. Υπήρχαν αλλά λίγοι, υπήρχαν αλλά κινδύνευαν σχεδόν να εξαφανιστούν. Θέλει δηλαδή ο Δαβίδ να φανερώσει το μέγεθος της αποστασίας, προσπαθεί να περιγράψει τον τρόπο από την ανησυχητική μείωση τού αριθμού των πραγματικά ευσεβών ανθρώπων.

Αν ζούσε σήμερα; Αν έπαιρνε και πάλι την κιθάρα του και αποσυρόταν σε μια από τις ελάχιστες πλέον ήσυχες γωνιές για να υμνήσει με πάθος τον Δημιουργό του, τι θα έλεγε αντικρίζοντας αυτή τη μανιώδη λαίλαπα αντιχριστιανικής αποστασίας που πλήττει όλο και θρασύτερα τον κόσμο;

«Σώσόν με, Κύριε, ότι εκλέλοιπεν όσιος»! Σώσε με, Θεέ μου! Εξαφανίστηκαν οι πραγματικά ευσεβείς, οι όντως ενάρετοι, οι ταπεινοί και ουρανόφρονες άνθρωποι, οι άγιοι! Εξαφανίστηκαν; Δεν εξαφανίστηκαν! Αλλά πλέον έχουν μειωθεί πάρα πολύ. Έχουν μείνει λίγοι, πολύ λίγοι, ελάχιστοι μέσα στα περίπου 7 δισεκατομμύρια του σημερινού πληθυσμού της Γής.

Την ώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές τα δελτία ειδήσεων μεταδίδουν ότι πρωτοφανείς πλημμύρες πλήττουν την Αυστραλία. Άνθρωποι πνίγονται, πόλεις εκκενώνονται, τεράστιες εκτάσεις καλύπτονται από τα ορμητικά νερά των ποταμιών. Αλλά η πλημμύρα του κακού στον κόσμο είναι πολύ μεγαλύτερη, απείρως καταστροφικότερη. Κάτι σαν δαιμονική μανία έχει καταλάβει τον πλανήτη. Και η μανία αυτή στην πατρίδα μας έχει πάρει τη μορφή χιονοστιβάδας. Ενώ η φοβερή οικονομική κρίση που μαστίζει τον τόπο έπρεπε να οδηγήσει τους άρχοντες και το λαό μας σε αλλαγή προς το καλό, σε μετάνοια, σε επιστροφή προς τον Θεό, μάλλον το αντίθετο συμβαίνει.

Το αντίθετο! Οι μεν κυβερνήτες μας μοιάζουν να έχουν καταλειφθεί από

σύνδρομο καταστροφής. Ψηφίζουν νόμους φρικτούς, καθιερώνουν συστήματα υποδουλώσεως του λαού προδομικά της εποχής του Αντιχρίστου, παραληρούν καταφερόμενοι κατά της Εκκλησίας του Χριστού.

Ο δε λαός μας... (...) πού βρίσκεται; Τι κάνει;

Ο λαός μας βρίσκεται σε μια πρωτοφανή κατάπτωση. Υπάρχουν βεβαίως και σήμερα πολλοί αληθινοί του Θεού άνθρωποι που αντιστέκονται στο χείμαρρο του κακού. Αλλά είναι μειοψηφία. Στο μεγαλύτερο μέρος του ο λαός μας έχει απομακρυνθεί από τη χάρη της αγάπης του Θεού. Ναρκωμένος από την τηλεοπτική υποκουλτούρα, που του σερβίρεται καθημερινά, προσηλωμένος στην απελπισμένη προσπάθεια να ανταποκριθεί στην επίμονη καταναλωτική πρόκληση, αποχαυνωμένος και αμήχανος μπροστά στα πελώρια προβλήματα που του θέτουν, φοβισμένος από την προοπτική μιας καταστροφής... μένει άβουλος και υποταγμένος στη νοοτροπία των ηγετών του.

Οπότε τι γίνεται;

Ο καθένας μας ας αναμετρήσει το χρέος του. Ο καθένας μας ας αναρωτηθεί αν ανταποκρίνεται στην κλήση να είναι ο ίδιος όσιος. Και όλοι μας ας ικετεύουμε τον Θεό μας σαν τον Δαβίδ: **«Σώσόν με, Κύριε, ότι εκλέλοιπεν όσιος»**. Σώσε μας, Θεέ μου, διότι έχουν χαθεί οι αφοσιωμένοι σε Σένα άνθρωποι.

Σώσε μας, διότι εξαφανίζονται οι άγιοι. Σώσε μας!

Αλληλογραφία

Για τα Δέκατα

Το παρακάτω κείμενο δεν είναι ένα πραγματικό γράμμα που λάβαμε, αλλά **μία συλλογή** από διάφορες απόψεις που ακούσαμε σε τηλεφωνικές και προσωπικές επικοινωνίες που είχαμε, μετά το σχετικό άρθρο στο τελευταίο τεύχος –ατυχώς οι Έλληνες σπάνια γράφουν– όμως όσα αναφέρονται εδώ συζητήθηκαν πραγματικά, μαζί με πολλά άλλα που δεν είναι δυνατό ούτε σκόπιμο να συζητηθούν εδώ εκτενώς. **Π**

» Όσο γήινο και αν είναι το χρήμα, μπορεί να μεταλλαχθεί σε αιώνιο θησαυρό· τροφή για πεινασμένους και ένδυση για φτωχούς ή υποστήριξη σε κάποιον ιεραπόστολο, και έτσι να μετατραπεί σε ουράνια αξία. Κάθε προσωρινή κατοχή μας μπορεί να μετατραπεί σε αιώνιο πλούτο όταν δίνεται για τον Χριστό.

Δυστυχώς, όμως, το ζήτημα των χρημάτων χρησιμοποιείται στο έπακρο από μερικές χριστιανικές διακονίες και εκκλησίες, οι οποίες, ενώ μπορεί να έχουν τους καλύτερους λόγους του κόσμου για να χρειάζονται χρήματα, ο τρόπος που τα ζητούν και τα περιτέχνα μέσα που χρησιμοποιούν, μπορεί να μετατραπούν σε μια θλιβερή παρενέργεια της προσπάθειάς τους να εκτελέσουν την αποστολή τους.

Νομίζω πως η καλύτερη προσέγγιση του θέματος για τις χριστιανικές δια-

κονίες και εκκλησίες είναι να γνωστοποιούν τις ανάγκες τους και να περιμένουν με εμπιστοσύνη από τον Κύριο να προμηθεύσει σύμφωνα με το θέλημά Του (Φιλ. 4:10-19).

» Δεν χρειάζεται να σπαταλούμε πολύτιμα χρήματα για να τυπώνουμε πολύχρωμα φυλλάδια και να "ζητιανεύουμε", όπως κάνουν πολλές κοσμικές εθελοντικές δραστηριότητες (Γιατροί Χωρίς Σύνορα κ.λπ.), που μη έχοντας τον Θεό στηρίζονται σε διαφημιστικές καμπάνιες για να συγκεντρώσουν χρήματα. Δεν είναι σωστό να κάνουμε τα ίδια πράγματα, ωσάν ο Θεός να είναι αμέτοχος σε όλα αυτά.

Αν κάνουμε πραγματικά το έργο του Θεού, δεν χρειάζεται ούτε να δραματοποιούμε τις ανάγκες μας ούτε να μεγαλοποιούμε τη σημασία του έργου μας. Ο Θεός θα εμπνεύσει και θα κατευθύνει με το Πνεύμα Του τα παιδιά Του να ανταποκριθούν σε κάθε ανάγκη που είναι πραγματική, δίκαιη και προωθεί το έργο της Βασιλείας του Θεού.

» Δεν μπορεί να είναι σωστό –και μάλλον δεν είναι ούτε ηθικό– όταν κάποιιο "ποιμένες" εκκλησιών εξαναγκάζουν τους οπαδούς τους να συνάψουν Προσωπικά Καταναλωτικά Δάνεια και να δώσουν σ' αυτούς τα χρήματα, προκειμένου να χτίσουν εκκλησιαστικά οικήματα ή άλλου είδους περιουσίες, χωρίς να σκέπτονται πώς θα μπορέσουν

αυτοί οι άνθρωποι να ανταποκριθούν στις πολύτοκες δόσεις σε περίπτωση που θα υπάρξει κάποιο πρόβλημα όπως ανεργία, ασθένεια κ.λπ.

» Ο θεσμός των δεκάτων στον αρχαίο Ισραήλ αφορούσε αποκλειστικά την τροφοδοσία των Λευιτών. Δεδομένου ότι σήμερα δεν υπάρχει λευιτική ιεροσύνη αλλά ισχύει η ιεροσύνη ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΠΙΣΤΩΝ, κανείς δεν δικαιούται να τρέφεται και να ζει από τα χρήματα των πιστών.

» Το χωρίο του Παύλου που συχνά επικαλούνται κάποιοι «**Ο Κύριος διέταξεν, οι κηρύττοντες το ευαγγέλιον να ζώσιν εκ του ευαγγελίου**» (Α΄ Κορ. 9/14) με κανένα τρόπο δεν έχει εφαρμογή εδώ, διότι, αφενός το θέμα είναι για τους “κηρύττοντες” το ευαγγέλιο, που εκείνη την εποχή δεν ήταν οι διάφοροι “κήρυκες” που υπηρετούσαν στις εκκλησίες ως ποιμένες, πρεσβύτεροι, επίσκοποι, διάκονοι, διδάσκαλοι ή προφήτες, αλλά οι ΚΗΡΥΚΕΣ που περιόδευσαν μακριά από τον τόπο και την οικογένειά τους, αυτοί που όπως ο ίδιος ο Παύλος ΚΗΡΥΞΑΝ το ευαγγέλιο σε όλο τον κόσμο. Και μία επιπλέον λεπτομέρεια: Το χωρίο λέει πως αυτοί οι αρμόδιοι άνθρωποι πρέπει «**να ζώσιν εκ του ευαγγελίου**» και όχι «**να πλουτώσιν εκ του ευαγγελίου**».

» Είναι αισχρό όταν σε κάποια εκκλησία απαιτούν από τους οπαδούς τους να σηκώσουν ψηλά στα χέρια και να δείχνουν τι ποσό θα προσφέρουν για την εκκλησία... Πέραν των άλλων αυτό παραβιάζει ακόμη και τη σαφή εντολή του Χριστού, «**Ας μη γνωρίση η**

αριστερά σου τι κάμνει η δεξιά σου» (Ματθ. 6/3).

Είναι πολύ σωστά κατά τη γνώμη μας τα παραπάνω λόγια και παρατηρήσεις των αγαπητών αναγνωστών μας. Δυστυχώς, όμως, δεν είναι δυνατό να αρέσουν σε κάποιους που έχουν κάνει το «ευαγγέλιο» πηγή προσωπικής ευημερίας και, όχι σπάνια, πλουτισμού...

Για τη Μελοτήτα

«Λυπαμαι για ο,τι θα σου πω ΑΛΛΑ ΕΧΕΙΣ ΚΑΝΕΙ ΠΟΛΗ ΖΗΜΙΑ ΣΤΟ ΣΩΜΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΚΑΙ ΚΑΙΡΟΣ ΕΙΝΑΙ ΝΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΕΙΣ. Μυαλο δεν εχεις? Τωρα διαβαζω τα περι μελοτητας και τις κατηγοριες για τις ΠΕΡΙΘΩΡΙΑΚΕΣ ΕΚΛΗΣΙΕΣ εκ των οποιων η μια ειναι αυτη που παω εγω ..στη Γλυφαδα εννωω.. ΤΙ ΝΑ ΣΟΥ ΠΩ!! (...) ΝΑ ΠΑΣ ΝΑ ΜΑΖΕΨΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΑΠΛΥΤΑ ΑΥΤΑ ..ΓΙΑΤΙ ΕΙΝΑΙ ΝΤΡΟΠΗ ΟΛΑ ΑΥΤΑ ΠΟΥ ΛΕΣ ΓΙΑ ΑΔΕΡΦΙΑ ΣΟΥ ΚΑΙ ΓΙΑ ΕΚΚΛΗΣΙΕΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ! ΝΤΡΟΠΗ ΣΟΥ.. ΚΑΙ ΝΑ ΖΗΤΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΣΥΓΓΝΩΜΗ απο ολες τις εκκλησίες που εχεις βλαψει με την "ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ" ΣΟΥ!

Ι.Ι.-Αθήνα»

Ευχαριστούμε τον αγαπητό αναγνώστη που τουλάχιστον είχε το θάρρος να εκφράσει τα αισθήματά του, παρ' όλο που δεν πρόβαλε κανένα επιχείρημα για να ελέγξει τις θέσεις μας. Μας ενημέρωσαν επίσης και για κάποια κουτσομπολιά σε ένα φόρουμ στο Facebook, εντελώς αστεία και αντιβιβλικά. Θα ευχόμασταν να έγραφε και κάποιος αρμόδιος, αλλά από αυτούς σιωπή. Ατυχώς, ο δρόμος της επικοινωνίας στη χώρα μας είναι ακόμη αρκετά δύσκολος – ιδιαίτερα όταν πρέπει να καλύψει σκοτεινά μονοπάτια.

“Ο Θεός μου είπε να σας πω...”

Χιλιάδες ιεροκήρυκες κάθε Κυριακή πρῶτῳ στέκονται σε διάφορους άμβωνες και ΧΩΡΙΣ ΚΑΜΙΑ ΝΤΡΟΠΗ λένε: «**Σήμερα ο Θεός μου είπε να σας πω...**» ή «**Έχω ένα μήνυμα από τον Θεό για εσάς...**» ή «**Το Πνεύμα με ωθεί να σας μιλήσω...**».

Κάθε φορά που κάποιοι ιεροκήρυκα ισχυρίζεται κάτι τέτοιο, το καλύτερο που έχετε να κάνετε, είναι να σηκωθείτε και να φύγετε από εκείνη την εκκλησία. **Σε κάνουν από αυτούς τους ανθρώπους ΔΕΝ ΜΙΛΑΕΙ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΟΥΤΕ Ο ΘΕΟΣ.**

Αν πραγματικά τους μιλούσε το Πνεύμα και ο Θεός, θα ήταν αρκετά ταπεινοί να δώσουν την απαραίτητη προσοχή για να μελετήσουν όσα λέει ο λόγος του Θεού, η Αγία Γραφή, και να προσπαθήσουν να τα καταλάβουν και να τα ερμηνεύσουν με τη θεία βοήθεια και χωρίς ακροβατισμούς.

Αντίθετα εκείνοι διεκδικούν μία “υπερφυσική” χάρη ή ιδιότητα, κάτι που δεν έχουν οι άλλοι, και ως δήθεν θεία φερέφωνα ή άλλοι ιεροφάντες και μύστες, βιάζονται να πάρουν θέση ανώτερη από τους υπόλοιπους πιστούς, “για να τους οδηγήσουν” στη δική τους “αλήθεια”.

Δεν υπάρχει πιο επικίνδυνο έδαφος για έναν ιεροκήρυκα, από το να νομίσει ή, ακόμη χειρότερα, να πιστέψει για τον εαυτό του, ότι “του μιλάει ο Θεός”.

Ααρών - Μαριάμ

Η φοβερή αυτή πλάνη δεν είναι καθόλου καινούργια. Την συναντούμε από τις πρώτες σελίδες της Βίβλου, όταν π.χ. τα άδελφια του Μωυσή, Ααρών και Μαριάμ, πρόβαλαν την απαίτηση: «**Μήπως**

προς τον Μωϋσήν μόνον ελάλησεν ο Κύριος; δεν ελάλησε και προς εμάς;» (Αριθ. 12/ιβ/2). Η αλήθεια είναι ότι ο Θεός ΔΕΝ ΕΛΑΛΗΣΕ ΠΟΤΕ ΑΠΕΥΘΕΙΑΣ στον Ααρών και στην Μαριάμ ηγετικά και αποκαλυπτικά. (Βλέπε πλαίσιο)

Όταν λοιπόν τα άδελφια του Μωυσή –ίσως με πρωτοβουλία της Μαριάμ, η οποία αναφέρεται πρώτη– καταφέρθηκαν εναντίον του, διεκδικώντας για τον εαυτό τους ίση προφητική/διοικητική εξουσία, ο Κύριος εξήγησε την ποιοτική διαφορά που υπήρχε ανάμεσα στο έργο του Μωυσή και οποιουδήποτε άλλου προφήτη: «**Εάν ήναι μεταξύ σας προφήτης, εγώ ο Κύριος δι’ οπτασίας θέλω γνωρισθῆ εις αυτόν· καθ’ ύπνον θέλω λαλήσει προς αυτόν»** αλλά «**δεν είναι ούτως περί του θεράποντός μου Μωϋσέως· εν όλω τω οίκῳ μου ούτος είναι πιστός· στόμα προς στόμα θέλω λαλεί προς αυτόν και φανερώς και ουχί δι’ αινιγμάτων, και το πρόσωπον του Κυρίου θέλει βλέπει»** (Αριθ. 12/ιβ/6-8).[*]

Εν πάση περιπτώσει, ο Κύριος διέψευσε με τραγικό τρόπο την λάθος εντύπωση, προπέτεια και ισχυρισμό της Μαριάμ που τιμωρήθηκε με προσωρινή λέπτρα (Αριθ. 12/ιβ/9-10) και χρειάστηκε ο Μωυσής να προσευχηθεί για συγχώρηση και θεραπεία της (εδ. 13-15).

Γνωστή ασθένεια

Την πνευματική αυτή αρρώστια την ξαναβλέπουμε σε αρκετές σκηνές της ιερής ιστορίας, όπως π.χ. στου προφήτη που δεν διασώθηκε το όνομά του, ο ο-

ΔΙΕΥΚΡΙΝΙΣΕΙΣ:

Βεβαίως στην Έξοδο διαβάζουμε ότι: **«Είπε Κύριος προς τον Ααρών, Ὑπαγε προς συνάντησιν του Μωϋσέως εις την έρημον. Και υπήγχε και συνήντησεν αυτόν εν τω όρει του Θεού και ησπάσθη αυτόν»** (Έξοδ. 4/δ/27), και εδώ όντως πρόκειται για μία σημαντική στιγμή στη ζωή και των δύο ανδρών, επειδή όχι μόνο ξεκίνησαν να συναντήσουν ο ένας τον άλλο, αλλά φαίνεται ότι υπήρξε και θεία πρόνοια ώστε να συναντηθούν στο ίδιο σημείο του έρημου εκείνου δρόμου, χωρίς εκείνη την εποχή ασύρματα τηλέφωνα, GPS ή άλλο τρόπο επικοινωνίας και συνεννόησης, αλλά δεν δίνεται καμία πληροφορία αν αυτή η συνομιλία του Θεού προς τον Ααρών έγινε απευθείας ή μέσω αγγέλου ή ενυπνίου κ.λπ.

Το βέβαιο είναι πως αυτή η “επικοινωνία” δεν είχε καμία σχέση με φανέρωση ή μετάδοση θείων μηνυμάτων προς το λαό· μόνο αφορούσε μία πρακτική ενέργεια που ο Ααρών έπρεπε να κάνει ατομικά στη ζωή του. Τέτοια φαινόμενα υπήρξαν πάρα πολλά (Βαλαάμ, Ζαχαρίας, Ιωσήφ, Κορνήλιος, κ.λπ.). Οτιδήποτε όμως είχε να κάνει με διδακτική προφητεία εκείνη την εποχή, ο Θεός το έδωσε ΜΟΝΟ ΜΕΣΩ ΤΟΥ ΜΩΥΣΗ. Δεν αγνοούμε πως υπάρχουν επιπλέον μερικά εδάφια όπου ο Θεός φαίνεται να μιλάει απευθείας στον Ααρών, αλλά αυτό γίνεται μόνο αναφορικά με το πώς έπρεπε να επιτελεί το ιερατικό του λειτουργήμα, και ποτέ με προφητική αποκάλυψη. Και σ’ αυτές τις περιπτώσεις δεν είναι σαφές αν οι λόγοι ειπώθηκαν απευθείας στον Ααρών ή μεταφέρονταν σ’ αυτόν μέσω του Μωυσή.

Η Μαριάμ επίσης, αναφέρεται ως «**προφήτις**» στην περίπτωση της δοξολογίας μετά τη διάβαση της Ερυθράς Θάλασσας, όταν οδήγησε τις Ισραηλίτισσες σε υμνολογία, όπως διαβάζουμε: **«Μαριάμ δε η προφήτις, η αδελφή του Ααρών έλαβε το τύμπανον εν τη χειρί αυτής και πάσαι αι γυναίκες εξήλθον κατόπιν αυτής μετά τυμπάνων και χορών»** (Έξ. 15/ιε/20). Μα πάλι δεν υπάρχει αναφορά σε κάποια προφητική διακονία/λειτουργία εκ μέρους της. Προσέξτε ότι πίσω από την Μαριάμ πήγαν μόνο οι γυναίκες, [αλλά όχι άντρες] και ενδεχομένως ήταν ο Μωυσής που την αξιοποίησε για να μεταφέρει τις διδαχές του Θεού στις Ισραηλίτισσες που ως γνωστόν δεν παραβρίσκονταν στις επίσημες θρησκευτικές συνάξεις, όμως αυτό είναι μόνο μία σκέψη.

ποιός όταν στάλθηκε στη Βαιθήλ για να αναγγείλει την τιμωρία του βασιλιά Ιεροβοάμ για την ειδωλολατρία του, έλαβε εντολή να μη σταθεί καθόλου σ’ εκείνο τον τόπο. Παρασύρθηκε όμως από κάποιον που του είπε: **«Και εγώ προφήτης είμαι, καθώς σύ· και άγγελος ελάλησε προς εμέ διά του λόγου του Κυρίου, λέγων, Επίστρεψον αυτόν μετά σου εις την οικίαν σου, διά να φάγη άρτον και να πίνη ύδωρ. Εψεύσθη δε προς αυτόν»** (Α΄ Βασ. 13/ιγ/18), με αποτέλεσμα ένα λιοντάρι να θανατώσει τον πρώτο προφήτη που παρέβηκε την θεία εντολή.

Οι μεγάλοι Προφύτες έγραψαν για παρόμοια συμπτώματα. Στον Ιερεμία διαβά-

ζουμε: **«Δεν απέστειλα τους προφύτας τούτους και αυτοί έτρεξαν· δεν ελάλησα προς αυτούς και αυτοί προεφήτευσαν»** (Ιερ. 23/κγ/21). Στον Ιεζεκιήλ επίσης, **«Είδον ματαιότητας και μαντείας ψευδείς, αίτινες λέγουσιν, Ο Κύριος λέγει· και ο Κύριος δεν απέστειλεν αυτούς· και έκαμον τους ανθρώπους να ελπίζωσιν ότι ο λόγος αυτών ήθελε πληρωθή. Δεν είδετε οράσεις ματαιάς και ελαλήσατε μαντείας ψευδείς και λέγετε, Ο Κύριος είπεν, εν ώ εγώ δεν ελάλησα;»** (Ιεζ. 13/ιγ/6-7).

Μα και στις Πράξεις των Αποστόλων συναντούμε τους γίους κάποιου Ιουδαίου αρχιερέα Σκευά, που επιχείρησαν να βγά-

λουν δαιμόνια με την επίκληση: «**Σας ορκίζομεν εις τον Ιησούν, τον οποίον ο Παύλος κηρύπτει**» (Πράξ. 19/10/13), με αποτέλεσμα το δαιμόνιο να τους επιτεθεί λέγοντας «**Τον Ιησούν γνωρίζω και τον Παύλον εξεύρω· σεις δε τίνες είσθε;**» και τους κακοποίησε.

Ποιος είσαι “σπουδαίε”;

Είναι μεγάλη γοητεία κάποιος να νομίζει ότι λαλεί με τον Θεό ή εκ μέρους του Θεού... αλλά δεν μας άφησε για τούτο απροειδοποίητους ο Θεός. Στην Παλαιά Διαθήκη έδωσε κριτήριο με το οποίο θα διαπιστωθεί αν κάποιος είναι αληθινός προφήτης: «**Εάν εγερθή εν μέσω σου προφήτης ή ενυπνιαζόμενος ενύπνια και δώση εις σε σημείον ή τεράστιον, και αληθεύση το σημείον ή το τεράστιον, περί του οποίου ελάλησε προς σε, λέγων, Ας υπάγωμεν κατόπιν άλλων θεών τους οποίους δεν εγνώρισας, και ας λατρεύσωμεν αυτούς, δεν θέλεις δώσει ακρόασιν εις τους λόγους του προφήτου εκείνου ή εκείνου του ενυπνιαζομένου ενύπνια· διότι δοκιμάζει εσάς Κύριος ο Θεός σας, διά να γνωρίση εάν αγαπάτε Κύριον τον Θεόν σας εξ όλης της καρδιάς σας και εξ όλης της ψυχής σας**» (Δευτ. 13/1γ/1-3). Με άλλα λόγια, ακόμη και αν γίνουν εκείνα που προφήτευσε αυτός, δεν είναι αρκετό σημάδι για να τον αναγνωρίσουμε ως προφήτη του Θεού, επειδή το μεγαλύτερο σημάδι του αληθινού προφήτη είναι ότι δεν βάζει κανέναν άλλο ανάμεσα στον άνθρωπο και τον Θεό.

Μήπως και εκείνα που προφήτευσε ο Βαλαάμ για τον Ισραήλ και για τον Μεσσία, δεν επαληθεύθηκαν; Όμως ο Βαλαάμ τους οδήγησε στην αμαρτία και στην καταστροφή, γι’ αυτό στην Καινή Διαθήκη μας λέει: για άτομα που «**αφήσαντες την ευθείαν οδόν, επλανήθησαν και ηκολούθησαν την οδόν του Βαλαάμ υιού του**

Βοσόρ, όστις ηγάπησε τον μισθόν της αδικίας» (Β’ Πέτρ. 2/β/15) και ο Ιούδας γράφει: «**Ουαί εις αυτούς διότι περιεπάτησαν εις την οδόν του Κάϊν, και χάριν μισθού εξεχύθησαν εις την πλάνην του Βαλαάμ, και απωλέσθησαν εις την αντιλογίαν του Κορέ**» (Ιούδα 1/α/11, Αριθ. 16/ις/1-50). Ο Βαλαάμ ήταν προφήτης και ο Κορέ ήταν Λευίτης από την οικογένεια του Καάθ, όμως και οι δύο έγιναν αιτία για να αμαρτήσει και να τιμωρηθεί ο λαός που τους ακολούθησε. Η εντολή του Κυρίου προς τους πιστούς είναι ΑΠΟΜΑΚΡΥΝΣΗ από τέτοιους «προφήτες».

Όχι τυφλή εμπιστοσύνη

Το γεγονός ότι κάποιος προφητεύει ή είναι ιερέας ή λευίτης, αφενός δεν σημαίνει πως όλα όσα λέει ή κάνει είναι σωστά, και αφετέρου δεν απαλλάσσει της ευθύνης όποιους τους ακολουθήσουν σε δρόμους αντίθετους από την οδηγία του Θεού. Μήπως δεν ήταν ο Ααρών που έφτιαξε το χρυσό μοσχάρι που προσκύνησαν οι Ισραηλίτες στην έρημο; Δεν ήταν ο Αρχιερέας Καϊάφας που προκάλεσε τη θανάτωση του Χριστού; Και πώς να ξεχάσουμε ότι ο ίδιος ο Κύριος Ιησούς προειδοποίησε ότι «**Πολλοί θέλουσιν ειπεί προς εμέ εν εκείνη τη ημέρα, Κύριε, Κύριε, δεν προεφητεύσαμεν εν τω ονόματί σου, και εν τω ονόματί σου εξεβάλομεν δαιμόνια, και εν τω ονόματί σου εκάμομεν θαύματα πολλά; Και τότε θέλω ομολογήσει προς αυτούς ότι ποτέ δεν σας εγνώρισα· φεύγετε απ’ εμού οι εργαζόμενοι την ανομίαν**» (Ματθ. 7/ζ/22-23).

Καθένας, λοιπόν, που έρχεται με το όνομα του Χριστού στο μέτωπό του, δεν σημαίνει κατ’ ανάγκην πως είναι και άνθρωπος του Θεού. Πιο σωστά θα λέγαμε, πως κι αν ίσως κάποτε ήταν τέτοιος, σήμερα μπορεί να μην είναι και στην ουσία να υπηρετεί τον πνευματικό εχθρό.

Νομίζει κανείς πως οι **Αλέξανδρος, Υμέναιος και Φιλητός**, τους οποίους ο Παύλος παρέδωσε στον Σατανά, είχαν πάψει να μιλούν για τον Χριστό; Το αντίθετο μάλιστα. Αλλά **ΕΠΙΠΛΕΟΝ** έλεγαν «**ὅτι ἐγένινεν ἤδη ἡ ἀνάστασις**», και έτσι ανέτρεπαν την πίστιν κάποιων.

Ανέκαθεν και σήμερα, οι κάθε είδους περιθωριακοί θρησκευτικοί κύκλοι, για τον Χριστό μιλάνε, όμως προσθέτοντας στην αλήθεια και το δικό τους “**κάτι τις**”. Πρώτα απ’ όλα, όμως, πλάι στο όνομα του Χριστού βιάζονται να προσθέσουν και το δικό τους όνομα. Όταν π.χ. στην ιστοσελίδα μιας κάποιας “εκκλησίας” χωρίς ντροπή δηλώνεται ότι «**Η Ε.Χ.Ε. ιδρύθηκε το 1989 από τον Ποιμένα Μ.Σ., τη γυναίκα του Ε.Σ., τον [κατά σάρκα αδελφό του] Πρεσβύτερο Δ.Σ. και τη γυναίκα του Τ.Σ.**», οι οποίοι «**ξεκίνησαν τις συναθροίσεις από το σπίτι τους σαν κατ’ οίκον ομάδα**»[**], επαληθεύεται εκείνο που είπε ο Χριστός: «**Εγώ ήλθον εν τω ονόματι του Πατρός μου, και δεν με δέχσθε· εάν άλλος έλθη εν τω ονόματι εαυτού, εκείνον θέλετε δεχθή**» (Ιωάν. 5/ε/43). Θα πει κάποιος ότι αυτό μπορεί να είναι σχήμα λόγου όμως πίσω από τις λέξεις και τη σημειολογία αποκαλύπτονται πολλά που δύσκολα κάποιος θα ήθελε ή θα τολμούσε να πει.

Ο “ιδρυτής” της εκκλησίας

Εμείς γνωρίζαμε ότι η Χριστιανική Εκκλησία **ΙΔΡΥΘΗΚΕ ΑΠΟ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟ**, αλλά τώρα μαθαίνουμε ότι η **Ελληνική Χριστιανική Εκκλησία** (Ε.Χ.Ε.) ιδρύθηκε από δύο αδέρφια και τις γυναίκες τους... **Με άλλα λόγια πρόκειται για μία οικογενειακή υπόθεση.** Αυτό δεν είναι καθόλου σπάνιο στους χώρους των παραθρησκευτικών κύκλων και περιθωριακών ομάδων ανά τον κόσμο. Αν κάποιος ήθελε να ψάξει πιο βαθιά –ποιοι άλλοι είναι σε θέσεις ηγεσίας μέσα σε τέτοιους κύκλους–, εύ-

κολα θα διαπίστωνε ότι πρόκειται για γιους και κόρες, γαμπρούς και νύφες, κουνιάδους και συμπθέρους, αδέρφια και ξαδέρφια, ακόμη και επαγγελματικοί συντάκταιροι... Και βέβαια, εδώ παρατηρείται το αξιοπερίεργο, –όμως προφητευμένο όπως είδαμε από τον Χριστό–, ότι οι άνθρωποι είναι πρόθυμοι να δεχτούν εκείνον που έρχεται «**εν τω ονόματι εαυτού**»...

Γιατί συμβαίνει αυτό; Επειδή όπως ο Παύλος γνωστοποίησε προφητικά, «**θέλει ελθεί καιρός ότε δεν θέλουσιν υποφέρει την υγιαίνουσαν διδασκαλίαν, αλλά θέλουσιν επισωρεύσει εις εαυτούς διδασκάλους κατά τας ιδίας αυτών επιθυμίας, γαργαλιζόμενοι την ακοήν, και από μεν της αληθείας θέλουσιν αποστρέψει την ακοήν αυτών, εις δε τους μύθους θέλουσιν εκτραπή**» (Β΄ Τιμ. 4/δ/3-4).

Δεν θα αντέχουν τον άγιο λόγο της υγιαίνουσας διδασκαλίας, όμως πρόθυμα θα δέχονται τους κάθε λογής μύθους, όπως εκείνοι που αναφέραμε στην αρχή του παρόντος κειμένου, «**Σήμερα ο Θεός μου είπε να σας πω...**» ή «**Έχω ένα μήνυμα από τον Θεό για εσάς...**» ή «**Το Πνεύμα με ωθεί να σας μιλήσω...**».

Ποιες συνέπειες υφίστανται όσοι ακολουθούν τέτοιους μύθους; **Μόνο η λέξη “δράματα” μπορεί να δώσει μία διάσταση. Δράματα οικονομικά, ηθικά, οικογενειακά, ψυχολογικά, συναισθηματικά...** ☹

[*] Σε κάποια περίπτωση διαβάζουμε ότι ο Ιησούς του Ναυή θέλησε να υπερασπιστεί το προφητικό λειτούργημα του Μωυσή αλλά ο άνθρωπος του Θεού είπε: «**Ζηλοτυπείς υπέρ εμού; είτε πας ο λαός του Κυρίου να ήσαν προφήται, και ο Κύριος να επέθετεν επ’ αυτούς το πνεύμα αυτού**» (Αρ. 11/α/29), φανερώνοντας έτσι πόσο πράος και ταπεινός ήταν.

[**] <http://www.facebook.com/pages/Ελληνική-Χριστιανική-Εκκλησία-Hellenic-Christian-Church/212642512097119>

ΕΛΛΑΣ ΕΛΛΗΝΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ (:)

ΟΤΑΝ ΛΕΓΕΤΑΙ Η ΑΛΗΘΕΙΑ...

Ο γνωστός αρχιμανδρίτης **Δ. Αεράκης** δημοσίευσε πρόσφατα στο περιοδικό «**Ιωάννης ο Βαπτιστής**» (Ιούνιος 2011) το παρακάτω ΑΛΗΘΙΝΟ σχόλιο. Δεν έχουμε την ίδια αισιοδοξία με τον π. Δανιήλ ότι η Ιερά Σύνοδος θα επέμβει, –μάλλον το αντίθετο νομίζουμε–, όμως τα πράγματα είναι **ακριβώς οπώς ΤΑ ΓΡΑΦΕΙ**, και καλό είναι να προσεχθούν από κάθε φιλαλήθη άνθρωπο.

Με τρίχες ασχολούμαστε;

Ο βασιλιάς Εζεκίας στην Παλ. Διαθήκη θεωρείται γνήσιος απόγονος του Δαβίδ. «Εποίησε το ευθές εν οφθαλμοίς Κυρίου κατά πάντα, όσα επόησε Δαβίδ» (Β' Βασ. 18/1η/3). Τον αναφέρουμε εδώ για τον αγώνα του εναντίον της θρησκευτικής αγυρτείας.

Κανένα μεταμορφωτικό και σωτήριο έργο για την οικοδομή του λαού, δεν γίνεται, χωρίς αντιδράσεις. Ποίων;

- Εκείνων, που έχουν συμφέρον, γιατί χαλάει η δουλειά, το θρησκευτικό τους μαγαζάκι (Πράξ. 16/1ς/16).

- Εκείνων, που η συνήθεια, τους κρατάει κολλημένους σε κατεστημένα, και κάθε αγία επιστροφή θεωρείται, εκτροπή από την... παράδοση!

- Εκείνων, που ταυτίζουν το αιώνιο με

το πρόσκαιρο, τον Θεό με το έθνος ή με τη γλώσσα ή με τα ήθη.

Ο Εζεκίας κατέστρεψε στήλες, που είχαν γίνει λατρευόμενα είδωλα!

- Βρήκε δε και το χάλκινο φίδι του μεγάλου Μωυσή (Αριθμ. 21/κα/5-10). Θύμιζε τη θαυμαστή σωτηρία του λαού από τα φαρμακερά φίδια. Με το πέρασμα των ετών όμως και εξ επιδράσεως ειδωλολατρών· είχε καταντήσει αντικείμενο ειδωλολατρίας.

Αντί να λατρεύουν τον Κτίστη, λάτρευαν το κτίσμα. Λάτρευαν το χάλκινο φίδι, το προσκυνούσαν, το θύμιαζαν!

- Ο Εζεκίας μετέβη επί, τόπου και το έσπασε· το κονιορτοποίησε (Β' Βασ. 18/1η/3-5)! Το κατέστρεψε, κατ' εντολήν του Θεού, για το καλό του λαού και για τη Δόξα του Θεού.

- Αργότερα ο Κύριος θα τιμούσε το χάλκινο φίδι, στην αναφορά του (Ιωάν. 3/γ/14) κατά το νυκτερινό μάθημα στο Νικόδημο. Το παρουσίασε ως τύπο του σταυρικού Του θανάτου.

Άλλο όμως σύμβολο λατρείας και άλλο προφητικός τύπος. Το ένα είναι ειδωλολατρία, το άλλο προδρομικό σημείο. Διαφέρουν όσο διαφέρει ο ουρανός από τη γη!

Και τώρα αντιγράφουμε οπό αφίσα σε μεγάλο Ναό μεγάλης πόλης:

«Θα τελεστούν εκδηλώσεις, με τη συμμετοχή του Μητροπολίτου μας, επί τη ελεύσει των Αχράντων Παθών του Κυρίου ημών Ιησού Χρίστου. Αυτά είναι: τεμάχιο από τον ακάνθινο στέφανο, τεμάχιο από την ιερά χλαμύδα, τεμάχιο από τον ιερό σπόγγο. τεμάχιο από το μάρμαρο, λαξευμένο, από τον πανάγιο Τάφο. και πλεξίδα από τα μαλλιά του τιμίου Προδρόμου!»

• Είμαστε βέβαιοι, ότι η Ιερά Σύνοδος θα επέμβει.

• Αλλοίμονο, αν ασχολούμαστε με... τρίχες (της «πλεξίδας» του Προδρόμου!), και δεν ασχολούμαστε με το κήρυγμα του Προδρόμου!

• Αλλοίμονο, αν υποκαταστήσαμε τα Πάθη του «υπέρ ημών παθόντος και σταυρωθέντος Κυρίου», με κομματάκι από το σφουγγάρι του ξυδιού!

Ο Χριστός σπογγίζει τα δάκρυα των πονεμένων και πλένει τις αμαρτίες των μετανοούντων με το σπόγγο της αγάπης Του, ποτισμένον στο πανάγιο Αίμα Του.

Ο Χριστός κάνει σεισμό στις σκληρές σαν την πέτρα καρδιές, όπως έσεισε τα βράχια του Γολγοθά!

• Αν μερικοί κληρικοί δεν αρκούνται στο Αίμα της Καινής Διαθήκης και «αργυρίων χάριν» προβάλλουν τρίχες και πέτρες, τότε κάποιος Εζεκίας χρειάζεται.

Δεν έχουμε ανάγκη από αγύρτες. Έχουμε ανάγκη από αγίους.

Αντί σχολίων υπογραμμίζουμε μόνο τα τελευταία λόγια του:

«Αν μερικοί κληρικοί δεν αρκούνται στο Αίμα της Καινής Διαθήκης και “αργυρίων χάριν” προβάλλουν τρίχες και πέτρες, τότε κάποιος Εζεκίας χρειάζεται. Δεν έχουμε ανάγκη από αγύρτες. Έχουμε ανάγκη από αγίους.»

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΕΡΑΣΤΙΚΑ ΜΑΣ...

Υπήρξε και πάλαι ποτέ ΔΝΤ –με άλλο όνομα όμως με τα ίδια χούγια– και συνεργάτες κάθε φορά πάντα πρόθυμους προδότες πολιτικούς. Να τι έγραφε ο στρατηγός Μακρυγιάννης στα Απομνημονεύματά του.

«... Οι διαφταρμένοι, διά να ρουφήξουν την πατρίδα κ' εθνικά όλο συχνούς εφύλιους πολέμους έκαναν και φατρίες και είναι άλλος Άγγλος, άλλος Γάλλος κι' άλλος Ρούσσοις.

Κι' αυτό δεν σβένει από αυτούς. Διά να το σβέσετε, διά να στερεωθή η πατρίδα, χρειάζεται δικαιοσύνη να 'χετε και 'λικρίνεια και μ' αυτό κάνετε συντρόφους της πατρίδος όλους τους αγωνιστάς.

Ελαμπρύνθη ο Κωλέτης και η συντροφιά του κι' όλες οι ξεκλησμένες παντιέρες και οι σαβούρες του τόπου. Κι' ο πρέσβυς της Γαλλίας ήταν το παν. Και ήταν το λύσε

και το δέσε και γενικός συμβουλάτορας σε όλα ο κύριος Πισκατόρης κι' αδελφός στενός του πρώτου υπουργού Κωλέτη.

Κι' ό,τι οδηγίες έστελνε ο Φίλιππος ο βασιλέας της Γαλλίας και η κυβέρνησή του εκείνο γέρονταν.

Κι' όλος ο αγώνας τους, τώρα σπού έλαβαν επιρροή και τα μέσα εδώ, είναι διά την θρησκείαν σκολειά γαλλικά, μοναστήρια, εκκλησίες και πλήθος άλλα μέσα και κατήχησες εις τον κόσμο για να προβοδέψουν αυτό το έργο.

Μάσαν κι όλους τους μπερμπάντες δικούς μας και ξένους κι αγωνίζονται εις αυτό το αντικείμενον με μεγάλη προθυμία.

Και ποιοι εργάζονται εις αυτό; Μεγάλοι άντρες, βασιλέας πλούσιος από σοφία, από κατάστασιν, από υπηκόους.

Και τι αγωνίζεται αυτός; Ν' αλλάξη την θρησκείαν ενού ξεψυχημένου και μικρού-

τζικου έθνους να πάρη μισό δράμι νερόν να το ρίξη εις την θάλασσα να την γλυκάνη, να πηγ νερό αυτός.

Μεγάλε βασιλέα, δεν είναι δική σου δουλειά αυτείνη. Οι θρησκείες είναι έργα ενού ανώτερου βασιλέα, του Θεού. Θέλει αυτός ν' ακούγη δοξολογίαν ξεχωριστή από την δική σου. Θέλει κάθε έθνος κατά την θρησκείαν του να τον σέβεται, να τον λατρεύη και να τον δοξάζη.

Οι ψεύτες και οι κόλακες, οπου σας κάνουν όλους εσάς τους βασιλείς με την γλυκή τους γλώσσα και χάνετε την δικαιοσύνη σας και γίνεστε επίορκοι εις τον Θεόν και δοξολογάτε τον διάβολον, αυτείνοι δεν πιστεύουν Θεόν.

Δεν δουλεύουν διά την πατριδα και θρησκεία αυτείνοι, δουλεύουν οι γενναίοι άντρες και σκοτώνονται δι' αυτά. Εκείνοι

θέλουν να 'χουν την θρησκεία τους και να δοξάζουν τον Θεόν με το μέσον της θρησκείας, και τότε λέγεστε κ' εσείς δίκαιοι βασιλείς, επίτροποι του Θεού, όταν τους αφίνετε ελεύτερους εις τα αιστήματά τους.

Και ζητε δοξασμένοι από τους υπηκόους σας κι' όχι από τους τεμπέληδες. Όχι να κάθεται εσύ, ένας μεγάλος βασιλέας, και να καταγένησαι ν' αλλαξοπιστήσης μίαν χούφτα ανθρώπους, οπου ήταν τόσους αιώνες χαμένοι και σβυσμένοι από την κοινωνίαν. ...»

Αν γράφαμε σήμερα εμείς τέτοια λόγια, κάποιος θα ήθελε να μας "τιμωρήσει". Ευτυχώς που τα έγραψε ο Μακρυγιάννης. **Δυστυχώς που δεν τα διάβασαν ποτέ οι Έλληνες...**

ΗΓΕΤΕΣ ΠΟΥ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑΖΟΥΝ...

Ο Μητροπολίτης Ναυπάκτου κ. Ιερόθεος με τίτλο «**Όχι σε ηγέτες που μας παραμυθιάζουν**», δημοσίευσε και τις παρακάτω ενδιαφέρουσες σκέψεις:

Τα ερωτήματα είναι πολλά: τόσα χρόνια, λοιπόν, ως λαός και ως κοινωνία έχουμε υποστεί εξάρτηση σε τέτοιες ανούσιες "ουσίες" που προκαλούν ψευδαισθήσεις και χρειαζόμαστε αλληπάλληλες δόσεις; Και θα περιμένουμε πάντοτε από τους παγκόσμιους εμπόρους των "ναρκωτικών ουσιών" να μας δίνουν τις δόσεις για να μην υποστούμε τις συνέπειες της στέρησης;

Το πρόβλημα είναι οι δόσεις ή η απεξάρτηση και η θεραπεία από την αναζήτηση ψευδαισθήσεων, παραισθήσεων μιας ευτυχισμένης ζωής; Τελικά, χρειαζόμαστε "ευτυχία ή ελευθερία";

Βλέπω την αντίδραση των "αγανακτισμένων", αλλά και "εξαγριωμένων" πολι-

τών και δεν θέλω να την ερμηνεύσω μέσα από την διαδικασία της στέρησης, αλλά μέσα από την διαδικασία της ελευθέρωσης από ποικίλες εξαρτήσεις που μας επιβάλλουν ξένα και ντόπια οικονομικά κέντρα συμφερόντων και ποικιλόμορφοι μηχανισμοί. Νομίζω ότι αναζητείται η ελευθερία από τον φαύλο κύκλο του ψεύδους, των υποσχέσεων μιας ευτυχισμένης ζωής, που και αυτή δεν έρχεται.

Έχει κουραστεί ο κόσμος από την απόκρυψη της αλήθειας που γίνεται από αυτούς που έπρεπε να ενημερώνουν πλήρως τον λαό, αλλά και από την ανεργία και την στέρηση των αναγκαίων για την βιολογική ζωή.

Πάσχει, όμως, και η κοινωνία μας. Η διαφθορά έγινε μέρος του κοινωνικού και οικονομικού συστήματος και δεν φαίνεται ελπίδα διόρθωσης.

Προφανώς δεν χρειάζονται επιπλέον σχόλια.

Εκ καρδίας

Θεός και γήινοι άρχοντες

Με αφορμή διάφορα γεγονότα που εξελίσσονται στον τόπο μας τον τελευταίο καιρό και τις συνέπειές τους στην τσέπη αλλά και την ψυχολογία μας, –*θυμηθείτε και την πολύνεκρη καταστροφή που έγινε πριν λίγες μέρες στη ναυτική βάση της Κύπρου από ανικανότητα ή αμέλεια κάποιων...*– το τεύχος αυτό αφιερώθηκε στη μελέτη/συζήτηση του ζητήματος κατά πόσον οι κοσμικοί [και θρησκευτικοί] άρχοντες είναι οπωσδήποτε «**υπηρέτες του Θεού**», όπως έγραψε ο Παύλος στην Επιστολή προς Ρωμαίους, ή μήπως υπάρχουν και άλλες πτυχές του ζητήματος.

Όταν κάποιοι ρημάζουν τον τόπο και αφήνουν κενά τα δημόσια ταμεία, γίνεται αυτό με την έγκριση του Θεού; Όταν κάποιοι αδιαφορούν για το καλό των πολιτών τους και αδιαφορούν για τον φτωχό και τον αδικημένο, γίνεται αυτό με την έγκριση του Θεού; Όταν κάποιοι καταλαμβάνουν τις εξουσίες με ψέματα και ατέλειωτες ραδιουργίες, γίνεται αυτό με την έγκριση του Θεού;

Και όταν μέσα στις διάφορες εκκλησίες, κάποιοι αναρριχώνται σε θέσεις ηγεσίας, διδάσκουν κάθε ψευδή διδασκαλία, εκμεταλλεύονται αφελείς, και πλουτίζουν εις βάρος τους, γίνεται αυτό με την έγκριση του Θεού;

Δεν νομίζουμε πως τα πράγματα είναι τόσο απλά. Μάλλον ο Θεός αναγκάζεται να υπομένει διάφορα πρόσωπα και τις διαγωγές τους, περιμένοντας την κατάλληλη στιγμή για να επιφέρει το μείζον καλό. Κυρίως περιμένει με μακροθυμία ως την ημέρα που ο Χριστός θα καθίσει στο θρόνο Του, «**διότι είναι Κύριος των κυρίων και Βασιλεύς των βασιλέων, και όσοι είναι μετ' αυτού είναι κλητοί και εκλεκτοί και πιστοί**» (Αποκ. 17/1ζ/14).

Τα στοιχεία που παρέχονται στις σχετικές μελέτες αυτού του τεύχους, αναλύουν και διαφωτίζουν το ζήτημα και βοηθούν τον καλόπιστο αναγνώστη να διακρίνει αφενός ότι ο Θεός δεν μπορεί να είναι συνένοχος διαφόρων ηγετών που έμειναν στην ιστορία για την σκληρότητα ή την παραφροσύνη τους, ούτε και εγκαταλείπει τους πιστούς στο έλεος τέτοιων ανθρώπων χωρίς να λαβαίνει ιδιαίτερη μέριμνα που αποδεικνύεται είτε στην παρούσα είτε στην μέλλουσα ζωή.

Σ' έναν κόσμο και μία εκκλησία όπου συχνά βασιλεύει η αδικία, ο πιστός γνωρίζει ότι «**κατά την υπόσχεσιν αυτού νέους ουρανοὺς και νέαν γην προσμένομεν, εν οἷς δικαιοσύνη κατοικεῖ**» (Β' Πέτρ. 3/γ/13). **Π**

Πώς αναγνωρίζεται μία ΣΕΚΤΑ;

«Θέλουσιν εγερθή ψευδόχριστοι και ψευδοπροφήται ... ώστε να πλανήσωσιν, ει δυνατόν, και τους εκλεκτούς» (Ματθ. 24/κδ/24)

Σέκτα (sect ή cult) ονομάζεται κάθε θρησκευτική ομάδα, δήθεν "εκκλησία" ή επικίνδυνη αίρεση, που χρησιμοποιεί επιδέξια τη χριστιανική διδασκαλία με σκοπό **να ελέγχει και εκμεταλλεύεται τα μέλη/οπαδούς της**, επιβάλλοντας αυστηρά μέτρα και ελέγχους στην ατομική και οικογενειακή τους ζωή. Ο ακόλουθος κατάλογος παρουσιάζει **τα συνθήστερα χαρακτηριστικά** που υπάρχουν στις σέκτες και αποκαλύπτει τις μεθόδους επιβολής θρησκευτικής ανελευθερίας:

- Έχουν **ΕΝΑΝ αυταρχικό ηγέτη**, που υποτίθεται ότι γνωρίζει και εκφράζει το θέλημα του Θεού, και παρακολουθεί στενά τα μέλη, συνήθως μέσω συγγενών του.
- **Κάνουν πλύση εγκεφάλου** των μελών τους με συστηματική "κατήχηση".
- **Ελέγχουν στενά την ιδιωτική ζωή**, δημιουργούν οικογενειακές και επαγγελματικές αλληλεξαρτήσεις, και καλλιεργούν αισθήματα ενοχής, ντροπής και φόβου, σε περίπτωση που κάποιος αποφασίσει να αποχωρήσει ή δεν συμμορφώνεται με όσα αυταρχικά και "προφητικά" ορίζονται από τον ηγέτη.
- **Απαγορεύεται κάθε αμφισβήτηση** πιστεύω και πρακτικών της ομάδας.
- Ισχυρίζονται ότι αυτοί διδάσκουν **τον μόνο αληθινό ή τον καλύτερο δρόμο** που ακολουθώντας τον τα μέλη θα εξασφαλίσουν την σωτηρία και υλικές ευλογίες.
- Έχουν **αποκαλυπτικές εσχατολογικές ερμηνείες** και αντιλήψεις για την Δευτέρα Παρουσία, Αρπαγή, Αντίχριστο κ.ά., που τρομοκρατούν τα μέλη.
- **Απαγορεύουν ή αποθαρρύνουν κάθε επικοινωνία** των μελών με τον έξω κόσμο και άλλες χριστιανικές εκκλησίες –ακόμη και με συγγενείς– που δεν ανήκουν στην ομάδα, παρά μόνο αποκλειστικά ανάμεσα στα μέλη.
- **Απειλούν και εκβιάζουν τα μέλη** με αφορισμούς/αποσυνταγίες, υποτιθέμενη θεϊκή τιμωρία, κατάρεις, διάλυση υπαλληλικής ή επαγγελματικής σχέσης κ.ο.κ. αν κάποιος ήθελε ή τολμούσε να αποχωρήσει.
- **Απομυζούν τα μέλη τους οικονομικά**, με αιματηρές δήθεν "αυτοπροαίρετες" εισφορές (δέκατα, πρωτογεννήματα, τραπεζικά δάνεια κ.λπ.).

Αν υπάρχει στο περιβάλλον σας άτομο που έχει πέσει θύμα κάποιας τέτοιας σέκτας (δήθεν "εκκλησίας"), βοηθήστε το να ελευθερωθεί από τα δεσμά της. **Χρειάζεται πολύ χριστιανική αγάπη και τεράστια υπομονή. Κυρίως όμως χρειάζεται θερμή προσευχή.** ☩

ΚΩΔΙΚΟΣ
3360

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑΣ:
ΚΙΟΥΤΑΧΕΙΑΣ 8 - 14231 Ν. ΙΩΝΙΑ

ΑΝ ΔΕΝ ΠΑΡΑΔΕΙΧΤΕΙ ΠΑΡΑΚΛΗΣΗ ΝΑ ΕΠΙΣΤΡΑΦΕΙ
IF UNDELIVERED PLEASE RETURN